

۱۱۳۵

۱۱۳۹

کتابخانه عمومی و فرهنگی شهرداری تهران
۶۱۱۹
۱۳۶۰

cm 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18
INCH 1 2 3 4

۱۷۲۳۵/

کتابخانه صاحب

۱۱۳۵

کتاب شیخ و شوخ از روی صاحب
میرزا دما گری

۱۵۶۶۷۱
شیخ و شوح

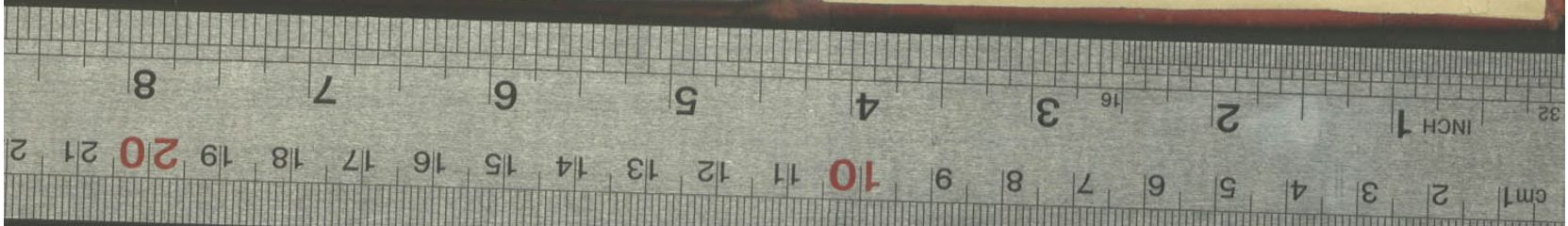
ای گریبی که از حسد غیب کبر در سا و ضیفه خوردای
دوستان را کجا کی مخروم تو که با دشمنان نظر دارسی
لب صخره نشسته قاتی دارم در شکله این حضور پیدا شد از
روی کت برخواستہ رسم انسانیت بجای آوردم و چون
دست دسه که طرح اہلام جدید است عقی رسانید
و کدشت (بوزینہای معلم خانہ صید ای میگردنہ
رقیم دیدم خواہم دستک شوم بنا کرد صحبت کردن کہ
دیشب منزل دوستی موعود بودم عجب مجلسی ترتیب داده
مضا

کت مخفی نم کرد و
طہرانی است

مقصود از این
معلم خانہ کدشت
بیشتر دانستن
است

حضارت نذر اہل علم خانہ موسوم بہ دار الفنون بودند بصحبت
بودیم ناگاہ پرده برداشته شد و شیخی وارد شد بدین صفت
قد متوسط ریش محرابی چہہ نورانی لباس کهنہ آما پاک عمامہ
بے تکلف وضع موقر محرمات نیست خلقت رخت
در بخت حضار مجلس شد حالتش تغییر یافت رود دریم کشد
ما کم بران امده و صاحب مجلس صریحا کتف مناسبت
موعودین شد طہرانی میدانم دعوت من با حضرت
بچہ ملاحظت صاحب خانہ کتف مکر سافانہ دارد
جواب شیخ بیشتر حالتش تغییر یافت و کتف اگر مجرد معاریت
لباس بود (یعنی آنسہ در عایا بودند) باز بطوری شد
کہ راہ دلیہ حالا امر خبیع حضرت معاشرت کرد

میگردد

حتی استعمال طرف هم خلاف جنسیات خواهد بود حسب
 خاتمه گفت مقصود جناب شیخ نده بسم عرض کرد ای
 مسلمانان سهلت از جمله طلاب علوم و محصلین این بلد محسوب
 میوند و مخصوصاً ملاحظه جناب عالی از ایشان دعوت کرده ام
 که همزمان داشته باشد جناب شیخ چون علام صدق از
 درجات صاحب صاب ملاحظه نمودند با کمال تحیر و فکر کشیده
 یکی از حضار که شوح و شکیبایی در دست با تامل و تامل
 تمام گفت حضرت شیخ ما اگر درضا مسلمان باشیم
 با ما میبودست و بر جویت کرد رفیق گفت از
 آزار یک کردن صدای پیره و حرکت متعطلانه کردن
 در ساندن دست خود بر لفظ دم ارد که بر لفظ در هم
 میند

میند و لے شیخ جواب داد در صورت ضرورت با عدم ^{توجه}
 شوح گفت شما مسلمانان که ما بر جناب قلوب و معاصر
 و دوستی با غیر اهل اسلام نیستید و مگر نه بنا بر نزهت
 رساله مرسوم بیک کلمه در قفسان تان آمده که (با ایها
 الناس انما اطلقناکم من ذکر و اشی و جعلناکم شعوبا و قبایل
 لتعارفوا) پس با هر قبیله باید تعارف کرد و خوشبختی
 و بنا بر این شما جاہل قرآن مانستید

(جواب شیخ گفت (پس) شما ندانم پیش که
 بر میخورد بدون علم تفسیر و بعلم مانع و مینوخ و اخبار
 چگونه میوان است لال نمود تعارفوا یعنی در هم
 مختار باشند که بگویند این فلان قبیله است و او

از فلان طائفه است کجای این آیه دلالت دارد در معانی
و مودت بر فرض تسلیم که دلالت داشته باشد خوب است
شوخی کدام آیه سیح نشیده ام

شیخ بطراف فرمود شما که از طلاب علوم سنی در ایشان
صحیح است و له در زمان قدیم پیروی از مسلمانان شده
که در آن از حفظ تلاوت نمود و تکلیف در آیه نود و یکم از
سوره نساء در آیه چهل و نهم و آیه پنجاه و نهم از سوره
مائده و در آیه هشت و در آیه نهم و آیه بیست و نهم از سوره
توبه و آیه اول منحنه و آیه صد و چهاردهم از سوره

ال عمران خلاف آنچه شما میگویند است
شوخی ما حالا از کجا این آیه را پیدا کنیم اگر میگویند

عوض

عوض سلسله شمردن یکا از این آیه را بخوانید

شیخ در سوره مائده میفرماید (یا ایها الذین امنوا لا تحذروا
اليهود و النصارى اولياء بعضهم اولياء بعض و من یولیهم
مکرم فانه منهم الخ) و در سوره آل عمران میفرماید (یا ایها
الذین امنوا لا تحذروا البطانة من دؤکم الی قوله تعالی
الله بما یعملون محیط) و البته از اخبار و آثار علوی صد

حدیث بهین بضمون است

شوخی یکا از معایب ملت اسلام است که آدم سر در
نیامورد که چه میگویند

شیخ در هر ملت و سنت هر کتاب هم عالم دارد هم
عالمی هر گاه کسی بجهت بی سوادی وقتش را تبذیر و عدم تعلیم

بیک علمی یا یک کتابی اراده اند اسباب تحفه ان علم
 یا ان کتاب نبود بخصوص قرآن مجید و فرقان حمید که
 علمای سحر در آن عقده دینی فتنه تا چه رسد بسناج ^{الملک}
 و حرس الدوله و تغافل سلطه باری جناب شیخ سمنه
 بجائے مانده که ان شرح چون خرابه کل مانده توضیحی کرد
 که بمرید و قاصد بوضوح بود و از رد سالی معجزانه
 شمرده میشد بای جلالت در بیان بناد و کفایت
 در همین نقطه که نشسته ام بخط مستقیم میگویم که هیچ راه
 از شکلهای دایره تا ابرای تا و هیچ دایره ارد
 شمرده معتقد نیستیم
 شیخ فرمود اولاً غیب بعضی باین چه لفظ نقطه و خط

در او به و شکل و دایره و شرفه داری تا یا اریا سکه
 بخصوص ما را ابرای سنجای شخص کجا میکند که همچو آیه
 مادر تو غیر ابرای بوده است ثالثاً تو کدام یک از
 علوم ما را دیده که حد کفایت عبارت بمعرفه حق این ادعا
 یا ده را داشته باشی رابعاً عالم شرفه و غریبه
 میواند باشد ولی علم نه شرفیت و نه غریبه و در ا
 و نه تورنه در هر جای زمین که بر روی سه چهار دوا
 تا میبود و در هر قسیم خط مستقیم قصر خطوط و صبر
 نقطتین است و در هر شهری تقویم مسهل صفت
 و مقهور مهبی است شرفی دیگر که دو دسیکار را بطور
 مخصوص حلقه حلقه از دیشس بدون ادرده و مایا

بادستمال کردن و غنچه ساقن لب و اشارۀ ابرو و کف
 بطن آمده که حضرت قاجار شنید تا خبر از علم مدارید ^{تعمیر} بقومنا
 ان وقت سهل بود که کافور سه د بود حالا باید شرح
 باید پیش ما فریکت بیسند و در این عصر کتاب قلوب
 یک دانۀ ازین بولهای سیاه نمی آرزود و اگر در این
 زنده میبود بید که بقدر یک یا بونیمه پس دین سلام ^{ست}
 شیخ اولاً ان قدر بدان که من از طب طبیعی تا سحر ^{ستم}
 سلامت که در تار و پود سرد و خوب طلاع دارم ^{تعمیر}
 وقت تلفظ کلمه فریکت و منت را لازم نکرده باش ^{ست}
 و صدای کلمت ماده یعنی ثالثا پس توهم شری ^{ان}
 فصل بر چسبیت را با سحر کس در سهیل ^{تعمیر}
 سید

تسکین ندارد یکی که موضوع علم طب را از موضوع
 علم طبیعی تمیز نداده اند درباره کافور خون دیده اند ^{تعمیر}
 و سحر مکرر میگویند که باید حس را در ماریه ان پخته ^{شد}
 و بدین جهت ابرادی با طب وارد داده اند که چرا ^{را}
 بار دهم ده اند غافل از اینکه موضوع علم طب ^{است}
 و هر چه احداث برودت در بدن ^{اصطلاح} آن بکنند در ^{اصطلاح}
 از ابارد میجویند اعم از اینکه در نفس الامر ^{طبیعی} طبیعت
 سرد باشد یا گرم مثلاً ای که در نهایت گرمی باشد اگر
 ای که کمتر از آن گرم باشد بروی ان بریزند از جوش
 میافتد و بدین ملاحظه میوان گفت که ان اب ^{اصطلاح}
 برودت در اب جوش کرده است و لے ^{اصطلاح} فی حرارت

ابنه لازم نیاید خاصیت شیخ الیریس این کلمات
 تو مثل اب دین که بالا آمدن است ردیای فن
 طبیعی در عمه روی زمین اعتراف بهوشیاری او دارند
 و قائلش را محترم شمرده اند و انصاف داده اند که
 در علم طبیعی ما هر بوده است بخصوص با وجود ریاست و
 نقصان آلات انحصار و این رسم بدان که در ادب
 در طب در اسلام آمده است نامی آنها بسیار است
 که تا به اسم ای آنها را هیچ شنیده باشی ما بسیار
 تمسخر خود کرده ایم ابوعلی غیر در طب و در ادب
 و کتابت چندین هزار بیت کتابها و فن ما داشته
 است احتمال برود که هنوز یک سله از افکار این

بزرگ

بزرگ را که در الهیات است نتوان عالی استعداد تو کرد
 سادست از اینکه یک طبیب خطا کرده است یا صواب چه
 دلیل بر بطلان ندرب شود
 شوخ نکه موضوع که میگفتی یعنی چه
 شیخ موضوع هر علم جزئی است که بحث میشود از اعلم
 و عوارض دایه ان
 شوخ سوراخ دو تا شد عوارض دایه یعنی چه
 شیخ عوارض دایه است که عارض شود شی را اما نه
 مثل نجیب که لاحق دایه است و در جزئیات
 بالا راده که این را لاحق میشود بواسطه امر خارج
 از او که مسوی ان باشد مثل صحت که لاحق میشود

بواسطه حیوانیت یا بواسطه امر خارج از او که سواهی
باشد مشرک عارض آن بواسطه تعجب

شوخ افراشته است من این را نمی فهم سهرت
که هیچ عالم نیست و شما مدارج علوم را بر حلق
الفاظ قرار داده اید و میخواهید جمیع دقائق قول را
بر ذریعین بیان نماید رسته زبان مگلی شما بجهت ادا
بر نوع مطلب کافی است و اگر نه تحقیق شما دارای

علم بودید سسر خود را در همین نقطه ابراز نمودید
نیج اینکه بحرف ضا و یا عین شما مرده بوزنیه
دارید برای اینست که این حرف و حروف طاء و ظاء
در لغت بوزنیه نیست و این خود از جهت نقصان آنها است
دست

و شما انسانهای صوری که لغت نیستید خیال میکنید کار
عجمی است تلفظ کردن بحرف عین و میخواهید که هیچ
وقت با الف نداشته باشد و اما اینکه کفشی از فهم عبارت
عاجزی محض لغت عجمی نیست و حال آنکه بعون آسم
من تعریف موضوع را بقوه علم بیان میتوان کرد
باس اداء کلمه و حاله بر عوام نمایم و نه در قرار که
معلوم شود تو بسیار از علم عاری هستی و حاله کردن
بنویس که یک ساعت طول دارد این چه حجت است
که بخود راه دهم و نظری هم که استاد ای عوام
بر ذریعین دپول و حرام است و تعریفهای پوچ
وقت که لوح ساده بوده الی حال در تو جای داده

معلوم نیت که دست از جمل مرکب برداری

شوخ حالا هر چه میخواهد بگوید بگوید اگر با مردم
حالا رشته علم انقضای پیدا کرده بود و مردم ایران

بما نظر در مرکب شاه کلمه سی بودند

شیخ کتافی است بفرماید به پنجم بر وجود نسبا
اری مرتب شده است شاید رفع اشتباهی شود

شوخ قبر را در اردن مدرسه و پیش از ترویج تا
مردم میخواهند آتش روشن کنند مخصوصاً نه نام

چه قدر گفته میشود و ساعت و دیگر دو با
و حجاج در بیروت تا آخر برادر کبریت قتی آتش
بگردد حالا می پسندید مگر آن را که نمی پسندید

اگر

بر کس ساعت بچه خوب است و می پسندد بر این و یکی دیگر
و دستکش و چتر و سیکار و زین و یکی و شمع کچی و لاسا و
شدن لفظ خط و نقطه و کلمه پوسیک و مکررات مخصوص پاک
و واکس و پاکت و مادام و در سکه و کالکده و اربیل پس

اسلام با طهرات

شیخ او را معلوم میبود که صنایع و قیمة لطفه که در عصر سابق
در ایران بوده است از قبیل نقاشی و صحنه و خطی و

خطاطی و سیم کشی و خراطی که یک دانشمندی را چندین
سوراخ میگرداند به آنکه بهم راه سپید کند و سیم را

میگردانند و بکند حجاری و نجاری و خیاطی و سبکی
و بنا و کافه گری و زرگری و غیره هیچ کوس نزد

در این وقت لطفت در این

نه هات ثانياً بیداشدن این اصطلاحات جدید چه در حسی
 بعلم و دین و مذہب دارد و بخاری و مجاری خوب و
 هیچ ربط بعلم دین و مذہب که از اعلم کلام میگویند
 ندارد و شاید هیچ مسئله از آن بکوشش تو بخورده باشد
 و سیکه با سیکه مسلم حرف بزیند و بگوید خطه ^{نکستنه} ربط
 هزار این ابله جو جا و پادری و صد هزار علم و سید ^{ان}
 بصری ساکن پاریس جلودار شما میخواند بود عجب ^{غنا}
 ار با غرور و خود پسندی و جبر مرکب مخلو شده است
 و اینکه بعضی مرخرفات را در بازار میفرودشند چه در
 بهر اهل علم خانه دارد شیخ رو کرد و دیگران
 و گفت شما چند نفر در این سوال حق جواب دارید
 بگوئید

بگویند به پشم در این قرن با وجود لغات بیرون و لغام
 هر ساله در سید که شخص سلطنت و موجب های بیعت رنگ
 و احرامات باندازه و توثیقات بپایان و جمعیت ^{است}
 و احضار استاد های قابل از همه اول و سربازان ^{فان}
 دولت و کمال آن عالم و حکیمی که از میان بیرون ^{کت}
 گمانه راه امن میکند و فلان الملک دستگاه ^{رسان}
 با بی ساخت فلان ذکا بدیستخانه شد خرج ^{صرا}
 فلان با هر دولت و خرج دولت ایران اورده حاجی
 ابو الفتح اسباب عزیزی میفرودشد در پاریس ^{روی}
 چند هزار کتاب چه روزنامه چاپ شود کوجه های
 لندن کل میوه بند و استان را خوانند و بکلیس ^{تصاحب}

هشتم

میکنند ترکمانها تبعه روس شدند دولت ایران نشان
 عقاب میازد (جویت) ترکمانها بگلیس بر سه شکر شد
 (موسیک یک پر) چرا چرا عجمی کار ایران شد
 (گت دمت) رئیس پیش است و شمال اینها چه
 دخلی بخصیلت شاه دارد انداختی که شما مغزین
 بلاجهت بد دولت کردید کدام است کدام معدن را
 بافتید چه دستگاه شاه راه انداختید بگت تمارت
 کدام دولت را پیش که زرد و چه استبازی بین
 حاصل نمودم بادان مدظلم که روسا کردند و آن
 خطما که بردند بسوز شمع کچی وقت را باید از حاج
 بیارالاع بیاورند هنوز قسمه اش و لاک دیانت
 دکانه

دکانه ما باید از تصدق کار حاجات خارجی باشد هنوز
 برای یک رزح طلسم چشم ما باید بدو بسوز باید این
 ماهوت و چسبنداری و دپت و در شک و کالکه و غیر
 و صندوق و ظرف خارجه ما باشیم هر کس دست
 اندک چشمش علیه میشود باید ما بوس شود مگر سکه سلفی
 فوج کند برود در کستان خود را صحیح کند بر کرد
 خاک بر سه شای متر زن صفقان تخریبیه باید
 دولت و موجب عار ملت و اسباب بزرگی یک
 بندگان اعطی حضرت شهیری قبا نهایت نفرت را
 شما دارداخر بگوئید در پیشه صد نفر عکاس
 کدام یک سگمانند کدام یک در ایران تخریب کردند

افرشما چه ندارید چه عذر برای کار صورت نه آدن

دارید خدایک شت مرگ بسا به به ازو زرای شورا

ایران و علمای پوسیک دولت خواهان دولت فاکه

دورای سکر دکور کدام یک تربیت یافته اند این

دستگاه کوش سکر ریس مگر فحانه از اهل معلم خانه است

باریس تنجانه یا اجتاب شهر یا طبای حاذق یا صاحب

نصب های ما بره در بر داسله ازین دارمچول بود

اده یا خارجه ان فحی که کرده اند که است ان سکر

که از دست آنها براده چیت جرخارتهای کونا کون

و حضرت ترقه بزیرین که این توتق دولت دست

اگر بجا نران حسی توجه شده بود بجال مردم را

بهورت

بهورت استعداد خود کرده بودند و برار کوه علم جدید بودی

کار آورده بودند سخت با به تعجب بکنسیدای اهل ایران از

این دستگاه تعظیم یافته و همش را معلم خانه گذارده اند

در بیع از توجه های ملوکانه و استام های خسروانه و صبح

اسباب و انتظار های یک دن نور شخ در با

فارغ نگردیده بود که از یک طرف شخی صاحب

مشربک دسته کل خود را محبوه در آورده و دسته زانان

که بان کتیه زده بود روی را بو که آورده و ایت چراغ

و لاله این بیان را سرودن گرفت

حضرت آقا اینطور با هم نیت که نقطه خالیه شمارد

احاطه کرده است بر ساعت قدم بقدم دولت بکنه

و پست تربیت شود اینها همه از عهد جوب شما
 نمیتوان برآید و از عا جز شدن آنها معذرت بخوام
 و در همین مجلس اول لطفی میکنم است که مریدان شما
 هم که از کلین و فارغ التحصیلان مدرسه مذکوره ام
 ایستکه حاضرم از برای هر قسم سوالی که دارد
 شیخ مقصود من واضح ما من طلب است نه حکم و بدل
 که مریدان بخوابد و چون خود را فارغ تحصیل خوانی
 بگو به پرسنم معلومات بر حیت
 شوخ اول آنکه بگذرد یک جلی مقدم
 شیخ من سوال از اندخته علی بکیم بکیم بعلان خبر بعضه
 شوخ الف و بای شما، قصه است و جمیع کلمات

عالم میخوابد این جز است و ازین جهت است که در ایران شما
 با کمال بیدار است
 شیخ مقصود ان صفت
 شوخ اسلحه حالیه کشتی های امینی با اسلحه کشتی های مدنی
 را که ملاحظه نفرمائید بهین دلائل و صحت الف و بای
 بر الف و بای اسلامی ضلیت دارد
 شیخ من دیگر متعرض تمام معایب کلام تو نیستم بملفقد
 میرسم مقصود ان صفت
 شوخ در مدت چند روز در بیت هرگز سب از او نشنیدم
 تو میرسانند دار السلام قبول تا بند در آن و حدنگاه
 میتوان کرد پس خط اسلامی ما هست است

شیخ پرسم نقصان صفت

شوخ آدم باید جمیع اصطلاحات علمیه را بداند تا آنکه کج
بک کتاب در این ترقیه قدرت داشته باشد پس رسیده
ان وقت که ملت اسلام با چارچوبیت توفیق کند
در موانع غیر منفعه که از خط اسلام بر روی نکند

شیخ ان موانع صفت

شوخ که معلوم نیست که دست یا گرد دست یا گرد پستان
دیگر خرم را چند جور میوان خواند دشمنان خط اسلام
حروف صورتی را در یک را در دست نمودند
در کلمه حواجه و او را چپه میگویند

شیخ نیز یک از اینکلمات را بخوانم در دست تو حال کنم

هم خسته میوم هم حصار کمر خواهند شد بقدر به ان که
در تاریخ خط گفته اند که کله اینان اول بجای شعر خود
تصویر برک و دست و ستون و قهای این و در ان
و امی و مرغ و مثال ان میکشند و بعد که بظن عمری
نقد دادند اندک اندک تعزیری در ان حاضر کردند
را که بصورت امی میکشند بهین شعر کرده و این معنی
و در از شکل دیگری نمودند و میم یعنی اب را که برای ان
جواب ای میکشند و هنوز در در این باب است
مختصر نمودند و هیچ شکل مترکی در خط عمری نامه در ای
اعراب هم چندین شعر وضع نموده و در فوق و
حروف میگذاردند و با هم بسج صحر میگردند و برای

چاب و طبع هم آن بود زیرا که شعر چندان لازم است
 مترایان که لفظ چاب کنند و لایحی که دست این بود
 که با تحریر جمله نویح اندک مانع بود با الافر کم
 در عالم خط کوفی و بعد از آن خط اسلام رسیده شد خط
 و رقاع در میان و توقع در نهایت تمامت و بحال
 حوای اختراع شد و اگر چه در صرح هر حرف بعضی
 شبیهت و لایحی مابینت پیدا کرد
 شوخ اما بعضی شبیهتند بلکه بعضی شبیهتند
 شوخ عرض کردم آنها را با عرض تیر داده ام
 شوخ چطور
 شوخ در مجلس در نیم میاید و لایحی که خط استادان

سابق متر میرزا با بقدر دیده است خوب میداند
 که چنانچه حروف غیر منقوطه جمعا از حروف هم
 بواسطه نقطه جداست همچنان حروف غیر منقوطه در وقت
 از حروف مثل بعضی بواسطه نقطه در تحت در حقیقت
 مخصوص متعارف است و علاوه شکلهای دیگر برای
 برای لام وصلی و برای وقف و اشباع و کت
 و سکون و غیر اینها وضع کرده اند که با رعایت آنها
 میتوان گفت ابد احوال منظره برای قاری پیدا
 شوخ حالا که میگردانند موجب بررشته شده است
 لهد علی معلم خانه و علمای بوسید اول فارص
 صحه که آورده اند که باید عرض و شوخ کرد

شیخ من دیده ام در بعضی کتب فرانسه بر روی بعضی حروف
نقطه دست نهایی مختلف میگذارند و اگر در اینها هم گذاشتند
اسباب استباه خواهد شد آن وقت باید با الف و بای
دیگر عوض نموده همیشه اردت مردم خراج آب کرد
شوخ واقعا چه ضرر دارد که اطلاعات را تجدید کنند
و بیجا بخاشنج که رنده حطوط است بنویسند
شیخ مسیح ضرر ندارد حطی است مبارک و مقبول و اگر
یکی از حطوط اسلام را ردیج بداند و با الفرض
بخواهند حطی را عوض بکنند مخفی کنند آن وقت باید
جسبع کتی را که بخط ایلایت بخط جدید نظر کنند
شوخ نبود چه ضرر دارد

بمخفی

شیخ چنانه کرد و خارت بچهل لغوت بلکه بیشتر و تلف
شدن عسره بکصد سال ایا که یک ملت و متحول گاه سپرد
شدن در طرف به تفسیرا بکصدال انهم در این سگت
و لشکر کشی و دولت بزرگ بخوار حال کجا و ف این بار که
کار بیانات حال وقت بسکه کلاه خود را قائم کرده
به ویم نه اینکه براق و روان بگذاریم بگذار که با الفرض
خط ایران را برای خارج مشکل باشد و فتح بظلمت بحد
باشد دست خسی بسینه نامحوم بزند و ما بنویس دولت
د اسرار ملت مستور از خارجیان باشد
شوخ عجب که از شما در یاد و اعما داه و ادو
و اشغیا واقوا بلند شد

شیخ برای اینکه شما را از این خط و نصیب محروم دهم
 دانستم چنانچه قضای جلت شما شده است انکار خط
 خوب خواهید کردید و حال اینکه مقبول کل دلد است
 و در همه افاق خوشنویسی مرسوم است

شوخ بعد از این تفصیلات باز خط در کتیبه حقیقه خوب
 خطیت بیسج دفا بجا ایرانانه نبرد

شیخ بفرمود این اشتباه است که تو گفته کرده است خطیت
 زنت بد صورت پر کتابت تحریری از دستم طبع
 نمود و علاوه بر اینها چند حرفت که هیچ در آن
 خط صورت برای آنها وضع نده است مثلاً
 محمد و محمد با هم شسته شود و اسم رضا را در آن

خط

خط تعیین نمودن کرده و سوال میکنم که مگر خط نسخ در حقیقه نسخ
 خطوط است چه عیب دارد که بفرمایند الفای دیگری فاده
 و آخر اعمای بنده کنیم و محض اینکه خود را از محض خوب
 بداریم مردم بچاره راه را در چار عهده های بیخ بیخ نام
 و اگر کجا دولت عثمانی که نیمه عظیمه اسلام است از
 قبول کنند آن وقت نغمه دیگری در طنبور آوردیم
 و باز خط اسلامی محتاج خواهیم بود شیخ بعد از ادا
 این نطق و بردن کوی بعضی از میان عیان حوا
 شوخ سابق گفت خراب شیخ معلومات من همه مذکور
 شد خط یکی بود انهم شیخ شد اما چه سکونیه در باب
 چندین علم دیگر که در سنوات عدده بر صحت نام صادر کرده

شیخ بعضی از آنها را بشمار

سوخ ایراداتی در بجه اسلام در دهم همه را جواب نه ادبی

شیخ کدام برین نامند

سوخ قصه حروف مصوته

شیخ هر حرف را که ضمیه برسد تا تولید وادش در

حرفت میکند همچین خواه الف خواه حروف دیگر

از فتح تا تولید الف شش مرتبه می میکند و همچین در کسره

بر حرف تا پیدا شدن که اشباع تا نیم شش درجه است

و در بیج خط برای این همه مرتب و درجات در همه

حرف تا شش وضع شده است برای آنکه فائده

معه بسا برای آن مقصود نیست چه کلمه اوز یک در

ترک

ترک بگوید چه شیرازی اوز یک اوز یک است برای

حاصبت لجه و حالات لغت بیج حلی وضع شده است

که بتوان لجه کاشی یا اصفاغی یا مار ندری را مثلا

بدون تفاوت حکایت کند قصه اوز یک هم ازین

قرار است و لغاتی که وضع شده است برای معانی

متضاده بسیار است تا چه رسد بمعانی غیر متضاده

پس هر چه پیدا شود درضا بصوت ذوق در معنی

کند چه ضرر دارد در آن قبیل باشد و حال آنکه ^{زین} ^{مورد}

در می در حفظ استادان یافت یا اگر درضا باشد

وضع کرد و متر اعراب در فوق یا تحت حروف

الحاق کرد در هر صورت معنی کثیر خطی که داریم ^{است}

از ارجلی ترک نایم باید عیوب از ابر فرض ثابت

رفع نمود چنانچه تا فرین برای بسیار چهار حرف است

رسمی بر آنها علاوه و شکل تازه برای هر یک از آنها

دج و ژ و کاف وضع نموده اند

شوخ خواج و خواج و او میخواستند

شخ ایجاب این میان است که حالا طلب ان بودی

حالا نفی ان بکنند

شوخ چطور

شخ زیرا که این دادش را بکنند رفقه حرف باقی

حالتیست بلکه اشمام صمه دارد و چنانچه اگر ادب

لفظ بنمایند پس نظر این لطیفه در خط جاریست

شوخ نه

شوخ نه

شخ این یک دلیل نقص خط آنهاست و در خط اراک

بعد از حرف مضموم واو و بعد از کسره یا ی می نویسند و این

همیشه میتوان اعراب خط را نیز داخل خود خط

شوخ بنده با نثای تا ایرانیا هم معتقدیم

شخ معنی است و در عوض از است در موضوع و محمول است

در مورد از انچه رسم بنمیدار میگویم تا ما ایرانی ها

جد قسم است تا کدام طریق را معتقدیستی

شوخ ان طریق تا کدام بنشینده ام

شخ نشانیست ه حیح داره یک قسم است ایرانی

که کلام را جز اول و حکم میاورند از لفظ سطر بر هر کسند

و از پر کوزه که موجب نامل است جناب میماند ریاضت

سبح و مضمون بندی و کنایات بی در پی دستورات

و محاربات را کنار میگذاردند مگر واجب بود مشرجهای

مقاله عوض سمرقندی و تاریخ طبری و تاریخ التواریخ

و امثال اینها

قسم دیگر اینکه بر سهولت بیان و بچین ریاضت لطافت

کلام و آخسان آن یاد آید سر کلستان شرح سعد

و کتابهای که با آن ستوده است

قسم دیگر آنکه ترکیب را محکم تر ادایستایند و در سجع

و تمثیل و اشعار هر چه پیش آید و مطلوب باشد پس

مادره مثل کلید و دونه

قسم دیگر

قسم دیگر چه لفظ را بیشتر مرعات میکنند و در استعمال لفاظ

عربی چند آن برهنه اند مثل دره مادر می

قسم دیگر آنکه سجاوه کتاب او در سجع قسم خالی نباشد

مشر تاریخ و صاف که مخزن انشاء و تفسیر است

قسم دیگر آنکه زبان سجع را بنام ابانای حضرت اینها هم

جد قسم میبود یکی آنکه از مردم با سواد و شایسته میر آود

مثل مناشات و قحبات مرحوم قائم مقام و کس نظیراً

بویید

قسم دیگر آنکه از شایسته صادر شده است و اینهم چه نسبت

یکی آنکه هر لفظ در عیان استعمال میکنند هم از آنکه صحیح

باشد یا غلط هم بودند میکنند مگر در زمانه و مردمان

طلوع

قسم دیگر آنکه محض القای مطلب است که از صورت حیوان
 اندک بالا تر است مثر قحطانی در حضرت نوان میسند
 و امر در مقبول اشخاصی که زبان خارج میدهند شده و
 سرهاها اغلب باین زبان است

قسم دیگر آنکه بخواهند با عوامیت و بیخ ندانند نظر
 شبان بویسند مثل رقه عبات و مکتوبات کسبه
 و تجار که موجب توجهت و بی چون بطور نوشتن
 هم مفهوم شخص عاقل میدود او را معذور میدارد و غیر
 اقام کدام یک را می پسندی

شوخی من هیچ نفهمیدم شما چه فرمودید و بی
 القدر رسید انم که این مایه سدان ابراهیم معتقد
 در زبان

در زبان نیز برای ادای مطلب است بلکه برای ترتیب
 و تصحیح وقت است در لوشجات هرگز طالب معنی میکنند
 لفظهای مغفول استعمال میکنند فضاخه را بسته با اصطلاحات
 غریب و عجیب میدهند و قمر میخوانند تعریف میکنند
 میکنند القدر فصیح است که کسی تصنیفات او را نمیبیند
 شرح این قدر بدان در معنی و تخمین ملاحظه کتابها که از
 آنجه اطول و مطول و مختصر است هر یک از این قسم
 است و که شمرده اگر مقتضای مقام باشد از اطلاعت
 و صاحب آن را بلیغ خوانند اما فضاخه را قلیاً
 عهد نامیلان همه کس اینطور در آن شرط کرده است
 که باید حالت از غایت و تعصیب و سنا در باشد

شوخ من اینها عالم می شود می بینم بجهت یک قافیه دو
 طر حرف می رسند

شوخ همه که منظور نیستند تمام کتب که این قسم است
 بعضی که مقصودی غیر از همان لفظ ندارند محض اظهار
 صفت گاهی منظور میکنند شرمهات حمیدی
 و سایر کتا بهای دیگر متعلق بعلم بلاغه همه گفته صحیح
 باید بطور باشد که معنی تابع لفظ شود

شوخ مثالی بینم می نویسند وجود دیگر در مراح و اراج
 دروغ پیروز در خدمت در رفعت و بجا رفیع
 جایگاه محبت و محبت همراه اینها چه نامه داده
 سخ نامه اینها ان وقت معلوم شود که می نویسند

علاینه می بینم که اسباب رجس می شود و مسکه می رسد یاد
 می شود کدام نمرود چه اریست ازین خوتر و ازین گذشته
 اهل سان حلی ازین سبک و از این زبان پیرانه که
 پیکانه پیروز و یقین دارم مثل این خصوصیات در همه
 های عالم باشد که خودشان از این تعبیرات حلی دانند
 که پیکانه بان زبان مدردد و آن رجه و تفسیر در سبک
 دیگر ازین هرات کوچک مثل عمارتین کاغذ یاد
 مثل جناب عالی گفتن است و بطرف مقابل تکرار آن
 موجب نفرت می شود بلکه تکرار نیست مثل در این نوم
 شوخ من می بینم در غالب کاغذها می نویسند بعضی
 می رسد رفته گرفته در حسن اوقات و عصر دیگر است

حاصل شد و غیر از دوری از فیض صحبت اگر امر صورت
و وقوع مدار الخ

شیخ ادلا این ایراد صفت اجزات که در قسم است
شدم و در حقیقت این ایراد است بتمام این است
این کلمات بمرله معرب الحاقان و محمد سلطان شده است
که لفظی است عالی بطور ریخته اند و منظور قبحات صریحی
ان در اشک طلب تازه است و اطلاع دادن از سلسله
خود را که بخوانند خلاصه بگویند بلیقه تو باید بگویند
ای پدر من زنده هستم تو زنده هستی یا مرده نه ام
طلاق داده یا نه رود جواب بویس و اینکه بگویند
در حسن اوقات بلا حظه رسیدن مطلوب است
و این

داین را عقل تجزیه میکند مثلاً یک ماه است و باد است
و در آن یکماه از روز که شخص کاغذ پدرش را سلا میخواند
حسن اوقات است نه اینکه زمان در آن حسن اوقات
تسوخ دینی که کسی دو دفعه کتاب می آید و در آنجا
بار منعی را میفهمد و سحر است

شیخ احتمالاً ضعیف هم میرود که این بجهت نه اشک فوه
فهم باشد همه اش تقصیر نصف بچاره نباشد کتاب
کبری در منطق نه علم عربی است نه زبان عربی که از
هر هر که زبان باشی بر دار بفهم خودت بین صحیح
دارد نه قافیه نه عبارت نه لفظ شکل پس معلوم شد
که اندک فهم هم لازم است و مشتبه نباشد فهم

بنائے با فہم شبازی یا شعبہ کرمی ان فہم کہ مطر است
نبت کہ شخص بگوید من کہ خباثی خوب میدانم چرا
عبارت رانی فہم

توخ در اشعار مہ اش یوسف چاہ زندان برد
دشمن و جام حم و چوکان در لف بیان یکسند
قصیدہ دیدم کہ از بہار گرفتہ سیرتہ بہر مدوح و در
با در حق او یکویند اخوانکے سپہ خضر تاکے برد
حم قصیدہ بہ عاتاکے تشبیہ ابرو بجان تاکے

تسخ اولاً من عبارت تو را از ہر لہر لہر شتر تو سوزی
در نقلت بوزنیا تنیدہ ام پس تاکے جواب بگویم
نایاً در ہمہ مذہب و ہمہ مل و در ہمہ لسنہ و ہمہ دل
چنانہ

چرا ہی سلم شہور بخوبی یا بہی دارندہ در در وقت
اشارہ با دیکسند کہ تم بجای یوسف کہتم تو در سن
(کجا ترہ) ہتی ہیج کس ہی فہد کجا ترہ کیت مقصود
مترت بر کلام نینور و اگر در شمع و گل و بردانہ
تعب یکلی عوضت ازین تعب کن کہ از قوہ ای
معانی چگونہ ذہنی دارندہ کہ در ہمہ اشعار این نیم لفظ
را یکویند و معرکمر نینور اما قصیدہ را ہمہ قسم
کہند اند معلوم میشود قصایہ انوری و استادان بگور
مدیہ تا فرین ہم ہر طور از طوار کہ میجویند سکو
اینہا سباب تخطئ نہ فکر دیگر کن آقای طرار
توخ معرکمر سبج ابام طفولیت است و ہی کہ

بزرگ نه شعر نخواهد بود مگر تصنع ادوات و سنده برود
 صد هزار بیت بگویم مسح می نویسم زیرا که وزن شعر
 قافیه غلط مشهور است اگر صحیح بود بستی در زبان فراموش
 هم شرط باشد و حال آنکه نیست

سخن جواب داد که جواب این کسب داده میگردد
 معلوم میشود اثرهایی که بر قیاسات تعریف و او را آن خود
 مرتب میشود و هیچ نیافه و کارهایی که بفرموده
 اسحق نسیه جواب اینکه گفتی در شعر در دع است
 بنویسد بلکه اراده خیال کج از تو بشود ادلاط هر ای بسند
 که شخص از دروغ بدش میاید و از شعر خوشش نیاید
 اینکه در حق کسی بگویند که از میان عدلش کرک
 با من

بیش اخوت میورزند و انطوت قدس که با دست
 نظا دل بجای ضعیف دراز میکنند و آن شخص اگر عادت
 آن وقت این کلمات کنایه میشود
 شوخ کنایه که بد است

سخن بکند از صحبت بدارم کنایه چو بد است بد دل کنایه
 دستغاره کلام مره پس آید کنایه کنایه کنایه
 بد است خسی با بیخانداری کرد کنایه کنایه
 ظالم با پیش اخوت میورزد حرفی میشود صدق و سخن
 آن در ممدوح اسباب مزید رعبت بعد است
 و در دیگران اخبار بعد است و اینی از ممدوح تا بد
 آن جسد تو نه دایه چندان بر آید کرده مردم فراری

از ملک او داده شود و اگر مدوح ظالم باشد باز
 این ولیت حکیمان و عمیت موقوف بحکمت برای اسک
 باعث شود که ظالم بجهت حسن ظن مردم دست از ظلم بردارد
 شوخ خوب در بودید بطور مسخ وقت تعصم کرده
 بودم مردم سر رشته هیچ دندان بنت و قصه دارم
 شرح بگویشونم

شوخ شخصی است که کلمات سداوتب سخن بسیار بگوید
 اما سواد ندارد و فهمیده است که تا علم در آن دست
 سلمان است نمیتواند بر آنها غلبه کند و میخواهد علم حقا
 و بلاغت از میان برداشته شود لهذا امام از منشی
 و شاعر و کاتب و ملا و مفسر و قاری تعلیه در یاد دارد

دانشگر

اثر

دانشگر گفت و در مجمعی شدم از شعراء یکی از آنها فوراً گفت
 محبوب شد جهان که از اسلمم را
 در چهره سخا و سخن کاروان سید

یاوه سر ایان دیگر در جا گفته و یاوه سر ای دیگر گفت
 چون روان باش روان باشی
 بیهی دندان و دندان خار نه

ایران لغات خوش و سعادت کند تعریف کردید
 به برزم و برزم و بهوش و خواب
 چو رستم دلیر و چو پیرن شباب

اس را هم تعریف کردند و دیگری اس شعرا خواند
 جان زین را تو بر فلک کن مث عباسی و من خاک کن

این را اسم تعریف کرده و حال آنکه این تعریف است
 حضار این قصه خندیدن حال تا چه نفر باشد
 سخ اولاً چون غرض استخص معلوم است اثری نمیکند
 و انقض را حدوث کفشی که سخاوت است بجا است را حوا
 و غافل که خود را حوا کرده است تا یا چون در دا
 معلوم است که چنین مجلسی نموده است و جنس شعرها را
 او خود گفته است پس آن یاده کوی معلوم شد خود
 تعریف داشته است و هر خنده داشته اند که کرده است
 در حقیقه برایش خود راح بوده است برای اینکه قابل
 و ناظم او خودش بوده است و الا ان قدره ای
 کلام مخصوص بودن دار کلمه چیزی دارد

سخن

سخن چه اثر در کلام است اثرش کجا بود حتی اینکه تا مسلمان
 در آورده اند که صیغه کلام باید خوانده و چشم معلوم است
 سخن که مخور
 سخن بسیار سرخ و بخل شد در جانش نزدیک بود چون
 بگفت با کمال غضب گفت شما که ادعای این است میکنید
 این چه عجارت است که گفتید خیلی تعجب است
 سخن من جواب مسکنه در انتم اخذ نمیکشید کلام اثری
 ندارد پس چه اباحت شدی و خدا رحم کرد که این
 کلمه مخور اگر میگویم مخور چگونه میتد حضار این مطلب گفته
 بنا کرد و نه خندیدن پس سباب فعل سخن
 سخن برای رفع مخالفت حرمت صحیحی در میان اندازد

پرسید که ایراتی شهباز بلند پرواز طبع چه معنی دارد

دو شیره کان کلام کدام است

سخن نو که معنی کنایه و استعاره و تشبیه را نمی فهمی چنان

این سخن را بگویند نهایت اشکال را دارد اگر علم پان

را دیده بودی بطور اجمال میگویم و چون اسرار

ان علم مداری حالا باشد تا بوقت دیگر

سخن بی رحمت بپ و توپ و تیر و شمشیر را با یکدیگر

سازوده و تحصیر علم کنسید حال بطور مغایرت کنسید

سخن گستاخی نباشد بفرماند به منم چه رحمت توپ

و تاپ و تیر را تو بیکتر

سخن اخراص از صاحب مضبان پاده نظام کلاه

براق

براق دار تا زیاده ام را نمی بینی این فستق را اطلاع کرده

سخن با این تا زیاده مجلس دعوت حاضر شدن خاله

صحک نیست

سخن بی صحک مال شمایست و داد و فسر یاد و جلوه

دشمن رفتن مال ما در حقیقه نگاه شمار در دست برق

مداره ما است

سخن بر بلند پروازی میگی خدا سایه پادشاه ایران

را از سه باران و جان نازان رنگ کم کرد و پاره

تو حالا باید یک دود و گویان قدم بر نه با دوست

فکر کن بکیه بجز آنکه کی بگوید پشت همه خسته خود را

بطرف شخص پادشاه تو با این دشمنان کردن و

مارک در لف کش که مردم و کلاه رزک و عمر در کمال
 دماغ گذشته تمام صرف ایام گذشته تمام عبوده و در
 بر درخت بود چشمی محو کردش پیلد خلقی مطهر اص
 نواله در هر میدان مصاف در ای ابراهیم اولی
 میاری تا تو با جوانان مارک میان کمرهای رزاری
 صلیب پا دیزی رلف های قاب که آرده را
 عوض شمشیر را و صفتی کنی از شمیم عطره و غیره
 بر کردن کا فوری به بندی که از تابش تاب
 رنگش تغییر کند با کفن مبرق و کفل مطن از زمین
 بر قامت رعناگر جوانی و ما حضرت شیخ زکله
 بی با حوس حوس غمخ و دلال خانه زین را از

سرین سسین ملو فرماید که فوج مردان رزم دیده ا
 طرف مقابل تنها به حقیقت سر با به معطر ردها را
 زرد و سبزی ت سوخته و بویهای شسته با نیره
 گرفته و شمشیرهای غلاف نکتته اسپهای لاغری
 و سواران سیاه و تحیف در حمله اول شمارا بجای آ
 الحلقوم و سقزی میل خوانند و نمود صف دست
 به صف دلها که به نیم کردش چشم است و در کان
 خمیده در هم بسکینه جدا یا مرزد الله باشی را در صلبه
 افاغنه بر سپاه شاه سلطان حسین در روضه لصف
 چه خوب نوشته است شوخ دم در کشید و کز
 اینم قوله رایت و سخن را در دهان شیخ با سکلام

کرده که علم نظام ارما در ایران بسط شده است و اگر تا
 بمبوریم علم نظام را در خواب نمی دیدیم

شرح جواب این شبهه را حواله بجلد نهم ردصه اصف
 میکنم در آغاز نظام جدید ما بدانکه که نظام صلح از
 از کجاست

شرح از معلومات و محصولات من کی علم بوسیله است
 و در علم بوسیله دولتی خیلی ما هر م قریب برار است
 محکم و ایراد معتبر بحسب اس علم به دولت وارد آمده
 ام چه از بابت علم خلوت که با اصطلاح سایر برخ
 پس ذکور و اناث هستند و چه از بابت دستگاه
 دستور و دیوان قانون و چه از بابت درویشی

و چه از بابت استیغای مالک و چه از بابت تقسیم ایران
 شرح من بر لزوم که طرف مقابل مشران حکمیت و اع
 نوم و بکیر رسید اکس من چکاره دولتتم

توخ کی است که مردم را بفرکی مایه باز رسیده اند
 و از آن طرف ایشان را صدر اعظم در آید رسیده اند
 از جهت لباس مانده اند محفل بر ساعت بشکل در سینه
 بعضی در مت استرکاو بنگ شده اند

شرح کفتم من دخی ندارد اما این در رسیده اند که دولت
 از جنبی ما باها دلسناهای صوری بهش نیاید ان وقت
 شاهی دیشتم جوان امروز بجد به باد شاهی داریم
 که بی شایبه مدحت گری و دودار از خان میدان

گفت که ستمین زود عاقل تر همه مردم است در توقعات
 کبری که کتاب است چاپ کرده اند دیدم یکی سوال
 میکند چون پادشاه علم طرب را دوست میداشت
 لهذا فسلان رفت علم موزیکان چی که را تحصیل کرد
 و تکبیر کرد چرا حالا اردولت باد عثمائے نیت
 سمعی ندارد توقع فرموده است که ان وقت ادا
 سن پادشاه و ایل بطرب بود ولی حالا شخص کاغذ
 شده است به دولت چه که ان شخص دیدار شده
 از این توقع کو یا جواب همه ایراد های تو بردن
 میاید

بجا

تسخیر آب تر کانی همبر است که در مقابل غده

کار

بخار از مقوله مباحث دم نزنند مانند شعر شعیبی
 خود را از هر طرف قشر ساخت و مانند چشمه آب
 زلال هر ساعت مرغ از رداب یاری میکند تطبیقات
 جدیده قوانین سیاسیة خود بریه سفاین بحریه لای
 عقول مردم را بقبول این تاریخ مستعد باید کرد انهم
 در میان طوائف سلیمین که رتبه معززی و خیال
 ایشان بر رتبه صوری و فعلی مسقط کرده است
 لهذا در مقابل عاده بخار و قوه مکارا فیه باید دم
 شیخ باز کل کرد کجا قمر اسباب حجت میانی بر جا
 در سلاک مجامین منکک و جس میکند و نفس که
 افعالات مهم این است که بجز و نفس این حرات

و ماضی این سر و کله و پوشیدن ثلوار کون نماند
 حسب این رف جمع جهات نصیه رد که علمی
 مدیت در اسم دولت همیده اند همه را اصلاح
 کردی دار پر تو رخسار دان کردار و این کعبه عمده
 های مصنوعی جمع عنهای دولت را سبدل برود
 ساختی دیگر بهیچ وجه علمی برای ایران نماند ولی بجان
 تو بک لب و بنمزه ابرویت و با شمع بریت
 و بدر خسته که رویت و بحریت حمت قسم که
 نه است خانه اعلیٰس باینا نگاه میکند و نه آبرود
 و نه آردار خانه و نه غیرت عثمانی و نه کرشمی
 الموار و اگراد و آراک و نه زخم قدیم افغان در کم
 که از ضح

و از خارج و داخل همه مظهر دستند اللهم جل عوآب
 الامور ما خیرا
 شوخ گفت بی کسی دولت در دریای بسیک حیران
 با عجز به پرو باز روی جلالت تمام کرده زمین را
 حلقه تحس استیای خود حاطه دارد یک دفعه هم
 کل دای خود را بسع نماید و یک ثورای اجری
 که اس لطف قلب تا در این خسرده گان که کمی در
 عمل جات این کسی طوفان زده منم و در دل مسیح
 با نفی مستعد قبول هر نوع تنظیمت به اریه برای آس
 استعداد طبیعی علی الله دام یحوشد چه بگویم که در آن
 سر پر شور و شر چه تا ما با کردم نظر بایکه حوش تقا

بغای دول در مجال ساخته این کبان دعوب و بول
در رسم برکت در میان مجمع دخت کبیر زین در
را بر هم سوار عقل طبعی را با علم کسی ازین کفایت عالی
تردیستیم ما از فخر بربری که دیوان اعطای نام کدایم

چه بود در چه

سخن پیره پاک دیوانه شدی هست چه سگی من از تو
دارم میرسم هر چه چه کم خونم زیاد میشود رسم
دیوانه هم با جواب هم با سالو که هم خوش رودی هم از
مواخواه چه باید کرد

سوخ خندیه که نه جناب سخ اینها میچه (سویز بول)
شدن و خلاصه علمیت که در پولسیک نوشته ام

حالا

اینها از سینه من بیرون میآید
در رسم برکت

(سویز بول)
سویز بول

من از ارا خوب خوانده و میدانم اینها هزار بلیون مسند
بود از آن علم که حیات شخص دولت اگر کوش بند
است

سخن تو را بخدا اری علمت کوه تا ب شنیدن دارم
نه استعداد فهمیدن نفی رسید انم که به قوی تیر بر
و لعلک سوزنه خصم بیدان گفت ای باردت علمی
تو چه ا سولیزه نیستی چرا نقطه کلمه مرا بردی چرا
بمن پولسیک زوی من وقت مذدم که با شخص
تو خود را در نقطه معانی واقع بارم ای باردت
بین چشم خار دارد ای باردت بین زلم با
بین رویم اب دارد ای باردت اختلاف عهد ما

میدان سواد را بد کردی است

و تو بود علم حقوق را در او شس کردی ای کلله بین سینه
 سفیدم را ای کلله بین روی بلغم را ای کلله پسر
 عهد نکستی ای تو ب چند پوند تو کسول دولت دادی
 حواری نه ای رتاه صفت چه شد وفا کجا رفت
 مگر من تربیت نه نیستم مگر نه بجای سلام بان روزه
 سفید بیکشم و کلاه بر میباشم و دست میدادم
 مگر نه گوتم را بیکه کرده بودم و با کلاه نظیر مگردم
 ای عسکرت مگر نه بودم ای در جوای خوشی خیر
 در دست بیکرتم ای ایستاده نیستیم ای ایستادم
 شرب بنمودم اخگر نه من هم شتر شمار بجای
 آفتاب در شام و کویا این کله های بعد از دروغ

بینه معادل بود در
 در زبان آری

غیر مسموع باشد

شوخ از جمله علوم تحصیل بنده در سوات عدیده یکی علم
 زبان است

شیخ یعنی چه علمی که موضوعش زبان باشد نشیده ام
 مقصود تشریح زبان است یا امراض زبان یا لغات
 زبان مقصود صفت

شوخ بی مویطمان در نقطه اسلامی ساکن شده
 وطن پرستی نه اندیشه است و ملی را جمهوری
 شناخته عفت از ورود کشتی دولت شده در دریای
 پر خطر و حال آنکه هر گاه این دو پهلوان هم روز
 بولسیک در اول درجه که با اسم مقابل شده

شاید ایند از دور و داین دو وسیل قدرت پانے
 در اول ساعت بار اوت قادره دستعدا تمام
 و طرح وسیع عظمت ایند و قدرت کوه بنزد
 جوئی فرا خواهد گرفت خوب که تکلف می پسیم
 شخص کشتی پولیک ما در سر کز اول و اول لفظ بعضا
 مستغرق خواهد شد

شیخ عجب ما تا د به ر بجز کرده تور بجه اچو کولے
 مرا که در فهم این لحاظ بے ربط کج کردی میدانم
 چه میخوایی بگوئے و د و پهلوان کیستد و لے سول
 من سنور چو است

شوخ بی از باد در این ما بچکهای سبک دنا
 در

در بحری محمد با صحرای اوقا لفظ می پسیم در
 کجی ازین دو وسیل پولیک در لرزل باشد حکم
 دو قانون که در اعلام نامه پولیک روح که
 پس داده است تخریب است با بول و بند دسه توت
 ملیت صد و پنجاه سال است قدم بقدم رد مقصود
 میرود

شیخ ما عجب عقی باین زخرفات داری و
 سر هم میبانی جواب و سوال باید با هم است
 داشته باشد بر و کله انگلیس و کلاه ارس و
 پالتوی ارمنی سه کا و یوز کردن میان کلام
 و تلف کردن در وقت نطق و بلکه بهم سندن

در هنگام معذرت و سواد مطابق اصل کفش و چاکلث

در تک کفش و دست های لطیف و بروی ارسته و

بوی پرسته قسم که این تعزیرت و تعبیرت تسبیح

کاری بخوابه شد سوال من هنوز نیست که علم زبان

و این همه یاوه که بیاشی یعنی چه

تسخیر اصول اس علم زبان که باصطلاح جای که داخل

نقطه سیریسین است یعنی لغه

سخن لغه در عالم بسیار است لغه سندی لغه چینی لغه

رکه لغه فارسی لغه عربی لغه روسی لغه درسه لغه ^{مجلسی}

و غیره کدام مراد است

سخن لغه درسه

سخن ادلا

سخن ادلا جو عرف رای ذائقه با نظر مخصوص و

باشید ادا کردی و حمت را دارونه ساختی این

هم یک کلمه است در کلمات عالم لزوم ندارد در زبان

کفن این کلمه سه زبان فرص شود تا یا اختصاص این

لغه در میان همه لغات عالم برای صحبت در دسترس

بر هر قسم لغه است و انکی تعلیم و تعلم نصاری دیهود

اروض کتب منزه و روح آنها معلوم نیست در این

سه لغت مظهره تجرید استه باشد

سخن مسلمان چگونه لغه عربی را میدانند کرا این لغه

چینی نیست بمن و تو چه که لغه عربی بگوشت چه میگو

سخن از برای خدا چه میگوئد اخر من و تو دعوی

اسلام داریم آخر تکلیف که موجب نظام نباشد
است بر زبان مبارک عزب است آخر ادراک ما مورث حساب
پا داریم اگر عزب است

شوخی بطور تکلیف زبان عزب است یعنی چه

شوخی آخر جمل تو نزدیک است مارا بگفت بقول تو که
قانون ما که در آن باشد عزب است هر چه علم آن
رد و بار و دین تر و پیشتر معمول و منظور تر شود کارهای
ما منظم و معظم تر خواهد شد هر وقت مثل امر در علم
ان مهور شود بطور معشوش بیمانه و مجرد و پس
لازم نیست و سگانه اجری هم لازم است و بدین

اجری ما بطور است که دیده دی بسنم

کلیح قانون

شوخی قانون باید جمهوری باشد

شوخی مقصود صحت

شوخی میگویم باید عقل جمیع شوخی قانون ترتیب دهند
همان کاتب است دیگر نماز و نماز و خمس و خمس و کوه

میخواهد باشد میخواهد باشد

شوخی دای برهنه که بر تو پیاپی هر طور حقنه کرده اند
و باین فریب کام خود را از تو حاصل کرده اند و آن
میطور نیست با آن میطور نیست بحیثیت میطور نیست
تو بعلت آن تبعه انرا طرد و بجا که ما بطور چشم میطور نیست

شوخی بطور میطور نیست

شوخی قانون نیست که ادلاً مصون از خط و خطا باشد

ثانیاً موجب نظم بود در سه عالم

سوخ ان سه عالم کدام است

سوخ دنیا و برزخ و جوت

سوخ باقریسم سراوت

سوخ منقسم از سردنیا بود که اسم جوت را آورد

میگویم بر فرض که هزار قانون جمیع عقلای مملکت و

عقلای رومی زمین عقلهای خود را ردی هم نگذارند

برای اینکه از خطا مصون باشند نیستند باز می‌سیند

که چند جای آن میلکند و طرزها ازین راه بخود وارد

آورده ایم و اینهم همان مختصر بهین عالم خواهد بود

و بایستد که نظم ظاهری بهین عالم سباب سبب برآورد

کونه

کونه خواهد و معوشش کاری ان در عالم دیگر باشد و

بچنین رعیت شاید در خلوت ان قانون را رعایت

نمایند

سوخ پس راستی چه باید کرد

سوخ باید قانونی یافت که هم نظم این عالم باشد هم

نظم ان دو عالم دیگر هم خطا در ان ندهد باشد

دهم مردم از تقبلاً و باطناً رعایت نمایند

سوخ کاسکی چنین قانونی پیدا کنند

سوخ پیدا شده است ارا که داشته و گوران دست

باطراف و فسانهای لاطائل و حرف های باقو

و خیالات عام و کارهای رت باز نیامده اند

توخ اوغان که است

شخ هر سه بعث که پیمبران آورده اند

توخ بارشید سر تربیت در بر بختبر

شخ شسابعب دختی اریں اسیار داریه خوب بخت

را عوض بکنم اسمانه بگو نظم الهی بگو

توخ مکر من بچام اسمان چیت اله کدام است

اسمان نیت کرفضائے پر از هوا اینها که ستاره

میخوانند هر یک یک کوه است برای خود میخوانند

اله راله لوله ساخته اند که وجودان را درض

کنند رحمت دستخنی رای او فرض کنند بعد متعلق

بصفت حسنه او بگویم و مصدر سیاسات بگویم

و ما هرگز سسکه دیگر پیدا کرده ایم که بدون فرض وجود

چنین واجب لفظی دستوجب تعهدی می توانیم صاحب

اخلاق حسنه بگویم ان وقت رشته دو کانه صبر بقصود

که نقطه عقدا دیت و عبادت باشد از اما قوه حواس

بود به خیال باشد

شخ دانتر بقناه و اسلامه و اشعوراه و اسکراه

و اشعوراه این حرافات را برزد و سیدال

قل بر سینه و جواب مکت دادند تو حالا نغمه را از

سر گرفته مگر بت کوه تو را کاشته بودند لرد و اح نه

ان اشخاصی که این جعلیات را بنا حالی کرده اند و

اچنین نیت با اله بظهور نیت بر ذراته باشد سیدال

مصری ساکن پاریس قسم که منظور نیست با توس کلیه
 و کلمات کتب و کلام حق باروان زبان خوب و
 نرم چون که شش قسم بجهت نیست با آن حال کنار نیست
 و آن رلف محبت و آن حساسیت قسم که منظور
 نیست تنها قاضی رفته آیه ماکرهای بسیار در این باب
 کرده ایم بلا حظه جنبه حیوانیت بسیار در آنست کرده ایم
 کدام منظور باشد که تو میگوئی حکم که منظور نیست
 زیرا به عطفی نمیتوان رد جمیع عقول سلیمه چاره آورد
 که برهان را قبول کند و هر که مردم اصول دین را
 از روی تعلیه یاد گرفته اند از آن طرف میبود که
 پوشیده در یاد زنده بودند که بابا اصول دین

تعلیه بردار نیست

توخ تعلیه بردار نیست یعنی چه

شعشع با به رحمت کشید بر یک در سائل از ارسوایان حکم
 عقل که سوسه بردار باشد درست کرد یعنی خوب فهمید
 بر این الیهات بجد قسم از بر این مدینه محکم بود و نحو
 رحمت که این مردم که میخواهند بر در سلطه خود دست
 گردانند علم غیر در سلطه محض نیست سلطه من است
 که سه سه تا ده تا شود که عدد کاملی است ولی حکم
 که علم و حس حکم میکند که نه تا میشود

توخ شمارا بجد قسم در این باب با چیزی گفته اند
 و سگری کرده اند با محض صحبت مجلس است که منظور

میرزا

شیخ محسن الصاف حضرت قانون برهان علیان باردا
 پلین بجان پردگی و با حرام فریسیو ریال در
 تعلیمی فرانسویان قسم و بان بر تو کبریت و به نیکی
 جلوه دادن زیر ابروی پست کلی و بان بزک رزور که
 دکلاه زیر که دلب های کلی سوکسه که کفر های
 خوب در این باب کرده اند و چندین هزار سال در
 ان حکم عقل بلیم است کتابهای بزک کرده اند
 و سالها ارا خدت استاد تحصیل کرده اند شریک
 علوم بلکه باسی و اوان و جناب از غلامی مانور
 الهی و در حقیقت باس جمیع نظم با سیاست
 در تمام

دشمنایع و حکام برانهاست
 شوخ شایه درین مسخر غلط کرده باشند
 شیخ ارردی علم میزان صحت و نفی حرکات و سکن
 را خوب میتوان حکم کرد که ان مقدمات و نتایج
 صحیح است یا غلط
 شوخ کمر برای تصحیح انکار هم علی وضع شده است
 شیخ علی
 شوخ پس بفرمان این علم تا را بخدا ان را چه رسد
 شیخ علم معنی
 شوخ بهر حساب فخر الدوله و بجان محم الدوله
 و بار دواج سیوریال و برک رئیس و بیگل خان

ناظم و بنک اجدان و باستانی میرزا جعفر خان
 در طبع و بی روحی و بی نرم ترتیب غذا میداد
 اسم این علم را رسیده بودم رقم که این علم را
 تحصیل کنم رقم یکوید من کفتم از طلب دور فساد
 حرف زبان درانه بود

شوخی گفت راستی زبان چه عیب دارد منتهی فخر
 شما باین است که عربی میداند فخر من نیست
 که درانه میدانم زبان زبان است چه تفاوت
 میکند

شیخ نه خیر کس زود که در طبع بودگی تا که منظور
 نیست از زبان درانه هم چندان عاری نیستم

شما در آن زبان سوز خیزی ندارید اما در اجدان
 هزار و سیصد سال در زبان عربی علوم چندان بافته ام
 و اختراع نموده اند که در وقت تعداد آنها زبان
 عاجر میشود

شوخی آنها چه فایده دارد

شیخ اولاً در آنها دانستی که ریاضت بکند لایق هر
 نوع کمال خواهد بود و میتوان گفت کسیکه علم خود
 و صرف و معانی بیان عربی را میداند همان محروم
 لغت عربی را میداند در حقیقت یک نوع مرتبه
 علمی پسد میکند بخلاف آنها که منظور محیط انگار
 نده اند و از اروضن آنها شخص هم هیچ از درجه

عزایت زنی پدید آید در میان کفتم و یک هفت
 این زبان است که موجب فهم آیات قرآن و توفیق
 شرفی شود که موجب رعایت نظام عوالم عالم
 است

شوخ حالا چه عیب دارد که ما میتوانیم کتاب درنگی
 را بخوانیم دشمنان میباشند

شج سبیل باشد زبان محضری چه چیز با بالای چنان
 لفظ به فایده گذارده این بطور از مقوله مساوات دم
 میرسد صاحب مجلس که گوش با حجت طریقت
 میداد با اینجا که رسید یک دفعه از روی حوشی
 حرکت کرده گفت یادم آمد دست کرد از حجب
 گذارم

سه داریش با کتی در آورد که بعد از عصری با دیش حاج
 برهان خارج شدیم این تکراف را پسند از کجا
 آورده اند یکی از خلفای سه بار که دارالعلوم که
 صاحب صد نشان و سلمی موجب دستوری در دست
 بصاحب مجلس نشسته بود گرفت و با کفر یاد فر
 یک دفعه بخاطر آورد که عیبک زنده است و بی
 عیبک نگاه بگیرد است عیبک که است افتاد
 بطلعه فکری کرد عیبک مخصوص در آورد با ک
 کرد به پنی خود سوار کرد به وقت متوجه شد با کرد
 بعضی حرف کسبجه و کلمات باره باره او کرد
 حسد که این حرف را روی هم ریخته در کتب کرده

نصر ساخت این فاده را بسمع حضار که در کمال
 انتظار بطلب بودند رسانید بچه بنظم برسد که
 ایشان چند رشته در اول نقطه خط انگیزی واقع
 شده باشد که قدرت لبانی بلا اختیار در مرکز
 توقف واقع شود صاحب مجلس که تمام حواس را
 برای فهم مضمون مکررات جمع کرده بود گفت
 سه کار خان در دست عالم نشد بیکطور هر یک
 که عالم بنده شود سر کار خان این نطق را در مورد
 در زودی بهر فکری بران همدس وجه مقرر دارد
 که دائم برنج مارا با طلاهای کاغذی بدل نمودند
 یک ذرع هزارای چهارشسی کجودار پنبه بیدند
 دولت

پوت تک نای مغرب زمین را بوزن نقره بچونند
 و یک عودار پنبه یک مثقال در اردستان عوض
 بنمایند آیت یکی از وزرای مشهور زننه بیلو بد
 عرصه سیت ادای جدال عقلی و عسکری که از
 حد چین تا دریای سفید میان دو طایفه مدعی بود
 دولت انگلیس بجهت عمده کوه اکلن روس که از قهره
 عالم تا بواصل همه جا سنگام رزم را ساز کرده است
 صاحب مجلس که صاحب مکررات بود با کمال تحمیر
 و دوران حدقه گفت سه کار خان بنده را با
 وزرا مشهور زننه چه سرد کار است من مانده
 انهم عطف فرودش بچه جهت و بچه ملاحظه باید طرف

صحت و زراعت مشهور فرانسه شوم و انگلیس خوب
 تفهیم بر بسته چه فرموده است حال تکلیف چه
 چیز است سه کارخان با زبان نطق گوهرشان
 صد ف کوش با را پر از جواهر قیمتی در نودنه یکی
 از عظیمین معرفت پولتیک بگویند شخص دولت
 انگلیس دولت ایران را بحسن سلوک در بوعده
 های رگین اسباب پولتیک خود ساخت اما این
 که بواسطه عزل زنان شاه ارمنستان همان بوده که
 حاصل اند دیگر در بند دولت ایران شده
 این بین دولت ایران با پاپیون مراد در پیدا
 کرد و همسکه فرانسه با پاجاک ایران که آشتند
 میر

میل و محبت انگلیس با ایران باز بحال شدت پیدا
 شد و اموریت و نه با انگلیس با ر بطوری مضطرب
 کرد که عوض یک سفر دو سفیر علیحده با امور ایران
 کرده ادبیای دولت ایران به آنکه از مقاصد
 طرفین اطلاعی داشته باشند همین که صدای پول
 انگلیس را شنیدند با مورین با پاپیون را سر اسیمه از
 ایران پرودن کردند و بواسطه این محسوس بود که کشی
 پولتیک ایران را صد سال عقب انداخت صاحب
 خانه با تواضع تمام گفت عجب این است که مطلب
 حالی من نبود هر گاه و صحرای سفر نموده منستی بر
 من میگردانستید سرکار خان در نمود با پاپیون بعد از

سفر مصر فرستادند را در احوالش نکرد او تا که قول
 اول بود طرح ایسفر را با امیر خود پال بدست
 اول بیان آورد اینست که یکی از علمای مجلس در علم
 حضرت اب فریاد میکند بر خیزه ای در راهی از مجلس
 دای و گلای دولت دای اولیاء برسیک
 ای صاحبان تمیز بر خیزه بلا درنگ که فرصت
 بغایت تنگ و دقیقه آخرین نزدیک است بدفع
 روس نشاید صاحب مجلس گفت لا حول ولا
 قوه الا بالله مقصود من اینست که به نام اس لگرا
 را که فرانس یک دان از بنده گرفته با سبزه
 چه سگویه ارا بنها اسح چه خالی بنده نمود سرکار

خان و نمود که شما دور از نقطه مگر که ممالک سینه
 که از لغات (سیولیه اسپین) بهره یاب سینه
 من جواب شمارا در اول نطقی که درین مجلس وطن
 پرستان کردم کفتم صاحب خانه گفت آن چه بود
 سه کار خان فرمود کفتم اینخط انگلیسی است من
 ربط در دست ارا آن خطه لازم صاحب خانه مابو
 روسایرین حصار مجلس کرده گفت شما دیگر
 میبایستد بخوانید شونجی دیگر که زلف های دم ارد
 و دستمال کردن نبض و دستکش رزد و سراسر
 سرداری سرخ دشت گرفت و بعد امتحان نظر
 و تشریح اجزای دوسه کلمه بعد ازان که بهم اهدا

این شد که باید خط روسی باشد بیس الکه (کش)
 و (اف) و (ایگرک) را بطرف دیگر نوشته است
 معلوم شد که سواد این خان بهر دو کیران است مگر آن
 را بهت دیگری داد او هم گرفت و بنا کرد در
 نظر با کمال سرعت بخواند که خیر خط در دست
 و خیلی سهل تر است اسیر یک لشک مرارقه
 بدو خدمت سیف لفظ صاحب خانه با کمال
 و حمت و جرات گفت بخی هر چه سقط فرود آید
 قسم و ابرواح میزان در راز و دکان دخت
 و قهر قدیمی که در دزد بهر دکان زده ام بر کن
 این اسما را در این مطلب با را بنیده ام برخی دیگر
 کرد

گرفت قدری تا بل کرد امر کتاب کوچک خوش طری
 ارجب در آورد و بان مرجه کرده و بعد از تطبیق ^{مطور}
 خواند اقا ملا حسین را در ابعاد خود را بفرست گلکته مری
 خوب پیدا شده است باز دخت صاحب خانه
 از زده حالتی نزدیک با لحو لیا پیدا کرد و بعضی
 مغلطه حایه کرد که من با این لفظ با هیچ شایه در لزم
 لهذا شرح دیگر با کمال عجله گرفت و گفت اینها که
 چه اسناد زبان بنمزد دله چون مثل سید کرده آید
 و مشخص شده اند قدری تارک کشته اند و له من بنمزد
 استادم در مجلس درس در تحت اول می نشیمن
 هیچ کس شریک من نیست و خواندن حق من است

و اینقدر وقت دارم که برای شما که اول دوست
 و بموطن شخص من رسیدید این مکراف را بخوانم و گاه
 را گرفته و بعد از فکرهای زیاد که خسکی آن بهم برآید
 کرد گفت این مکراف نمره هفتاد و پنجم است صاحب
 خانه بچاره گفت هر نمره که میخواهد باشد سر مکراف
 پیش را بخورد بطش صیت شوح فوراً قسم بداد
 ابی در آورد و مثل برق برت پاکت بداد اب
 دین جان ذای خود داشت و بعد بلند و شمرده خواند
 که میگویی فلان آقای نطق در دوش اسلامبول متصل
 سوزن بکان رفت در صحای کرکان و سواحل چون
 صف اراکلی اتراغ دولت ایار و بفرست مقصد است

همه تصدیق دادند محققاً همین است که سرکار شاهزاده
 تصدیق داده و قرأت کردند شبیه ندارد صاحب
 خانه گفت ربط این کلمات چه چهرت من که چهری
 نمی فهمی تو اب والا فرمودند ربط آن منوط به کلمات
 که آن دو کلمه دیگر را حالا نمیتوانم بخوانم رفیق سکون من
 خیلی نزدیک صاحب خانه نشسته بودم دیدم بچاره
 متعجب شده زیر لب گفت کف بگور پدر هر چه بمون
 ، ب است این چه زبان است این چه مابری است هر
 ساعت در میاورند تنه تان زیر لیل برود که بجابت
 و ابرود اجرت و چند سال عمر و سعی زیاد همه را
 پدر داد دیدم همه اش چاچول ماری بود آن چای من

که بخورید الهی زهر مار بود من بجایم شما را امید آوردم
 که با این شیخ صحبت بدارید و این تکلف من هم در ضمن
 خوانده شود در صورتیکه این را نتوانید بخوانید
 خوب یک اخوند مفلوک چسبیدی که ساگرد کی از طلا
 نتواند بشود مثل خود ایمانید پس چه فایده بر وجود
 شما مرتبت است ملک شاه حرام باشد
 شیخ متوجه شوخ غری شد و گفت دیگر از علوم
 خود بشمار بار مشغول باشم بهتر از آن کاریست
 شوخ کی ز روتریست
 شیخ اگر بدانم کدام علم مقصود است در موضوع این
 روتری که میگوئید چیست شاید متعلق بان صحبت
 درم

دار شما چیزی بیاموزم
 شوخ شما عوام الناس ما را با این علم های بزرگ چه
 خوب است همان حیض و نفاس را کفر کنسید
 شیخ این چه استنهایی است که بیان گیر شما شده است
 ما از هر بقوله علم داریم این حیض و نفاس که زبان
 شما افتاده است کی از ذوق علم شریف است
 و با وجود آن طور تحقیر ذمین کج نوسوزارشان آن
 علم چیزی کاسیده نشده و نخواهد شد
 شوخ آقای شیخ تا برودید فخر عین را در کسید
 سارا با این علم های نفس چکار است
 شیخ ادلا باز رفتی سه عین اما من هیچ متعرض

تکرار سین تو نیستم و حال آنکه در هر کلمه از زبان پسته
 ها که برایش عشق میکنی فاء و سین را بطور خاص مکرر
 میاری و نفس و فس میانی تا یا عجب این است
 که شش خود را با ربیت و بارای میدانی من پریم
 معنی این لفظ که کفشی چه بود بحکم انبیت حق تخلصه درای
 شوخ ژوتتری علمیت که جمیع اعضا ت کرده این
 زمین را و کیفیات ایجاد از اول تا آخر پان سکند

شج بلکه علم طبقات الارض میگرد

شوح علی مکر چطور

شج من چند ی عشر عزیز را صرف چند نسخی که در
 اس فن به حاصل که در عربی در ترکی نوشته اند کرده

این اوقات هم کمی از فعل کاران که دانش سخواه برود
 دانش ترکی در دستک علماء و مصنفین ملوک بود که
 جهنگ دران باب نوشته است از امن استه از بدو
 انتم دیده ام و قسبکه این کتاب را دیدم دانستم که عمر
 چندان بد کاری کرد که کتاب های زیاد اعظم را
 جمع آورد و آتش زد

شوخ چطور

شج زیرا که مایه تصنیع و پدر دادن اشخاص است
 که میل بطلعه کتب و تخریر علم دارند چون در عیون
 ان نگاه میکنند می پسندند بنویسند کتاب های که
 در علوم نوشته اند مقدمه و دیباچه و مقاله و ابواب

و حصول دارد بی چاره کول میخورد که شاید این هم علمی باشد
بعد از آنش روزی عمر چند مدت خود میسپند غیر از
مومواتی چند چیزی در خاطر ندارد

سوخ موموات چرا

سوخ خلاصه این علم است که زمین امنی که چه بود
کم کم خاک شده مسوز در قعرش آن حرارت قهت
دفع از حضرت ادم طوفان شد یکی نیت کوبید که
خیال باف این چه آفرین است و چه خیال نارس و
صفت وارگون است بجهنم ایسکه حرارت درجه با
دیده میشود فوراً باید حرارت مرکزیه قابل نسیم
این چه جمالی است که میدی و باید ادم چه قدر

انجی

احتم تشریف داشته باشد و قطع باخیالات حاصل
کرده قسم بخورد که سمپور است که خواب دیده ام
و بردارد برایش برار خیال دیگر تر باشد و در صورت
علمیه برابر بدید و با این دست او نیز داخل علمای صاحب
احترام خوار بشمارد و از ارزوی داشته شدن
به رحمت تحصیل بصورت ان در آید

سوخ برود عقلت را عرض کن شمارا بعد قسم
این قسم خواب شد که دیده اند و بگویند بحق
حضرت عباس قبل از حضرت طوفان شده است
سوخ بجهنم

سوخ بجهنم ایسکه در مرتبه با و در سه کوه با صد

پسید کرده ایم

شیخ شاید مرد که این صدف ریزه با در طوفان
بعد از حضرت ادم بدیده است

شوخ در باب عاج چه میگوید

شیخ شاید این استخوان فیل که از زیر زمین بر رسلا
مثلا در سیاه برای این باشد که طوفان آنها را
آورده است حالا باید قسم بخوریم که بطور است

دقطع پسید کنیم

شوخ سکنه را دیده ایم که در فاش مکان خود
منفصل شده گاه از جمال هم حس خود دورتر
یاقت مژده

نخ دی

شیخ بدین جهت باید قبول کرد که قبل از ادم او بیشتر
طوفانی شده است و یقین ماین تو قسم کنیم و گوئیم
بجی (موسی و دوی) که بطن پر شده است و آن
وقت اصطلاحات مهمل باقیم از قبیل حجاره صله
حوادث مرکزیه قوه گران از مرکز و فاین صید
نباتات سحره جادات منبته

شوخ چه میفرماید جناب قاطع بطور هم نیست
حکای کبود چشم در این باب چه فها رده است
میود قبول کرد حال آنکه (نون) معلم و موسی
(کپلر) که انوار بلاد را محیط دار خلاصه
حکیم (علی بنول) است که مدرس مدرسه

پولسیک است گفته اند پس معلوم شد باین زبان
که زمین ارستاره دنباله دار لکه حوزده و حوت
شده است پس دین اسلام با طریقت

شیخ بر قدر کرده زمین لکه بخورد در قدر بسته

هم این اسمها را ندانم بار بقیض برینند که لغاط محموله

دو ما مرخند نفر حکیم های کمال هرگز خیال به

مغز شامی نخواهد خورد در عالم هر چه سببنا

سنبولت جمع ادرید بار خیالات شامی صحت و

نامفهوم خواهد ماند این عجب و دلال و مخلصه اهل

کمال دشمن دن موسیو؛ دیومومات رایجی

یقینیات هرگزند با جوج و ما جوج دایع ز

حرکات ددل همه کوشش نخواهد شد بلکه این توجیه که در

پس خود درار دادی با ان وضع حرکت سه بر است

منظر تر و هیات تر خواهند شد خوب کی دیگر دراز

علوم خود را بشمار

شوخ کی علم دیپلوماسی است

شیخ ان چه علمی است ترجمه ان را بگو مگر علمی بعلم ما

افزوده مانده

شوخ (دیپلوماسی) عبارت از علم سیاست

خارجیه و ریه است

شیخ دانشمندی است

شوخ یعنی علم در بر ددل خارجگی

شیخ چه بگوئے

شیخ و این همین است

شیخ قدری در سؤال آن پان فرما

شیخ خلاصه آن است که وزیر دول خارج تا
 بحیب و محترم باشد دول خارج ارا قبول کند آن
 روز که وزیر میشود وزیر مختار با وسفیر با بیایند
 دیدن داد باید با آنها صحبت کند بعد باز دیده برود
 اگر خیلی مشخص است روزی برود وزیر دول خارج
 باید کاغذ با رانده بگذارد و عهد نامه با اطلاع
 مطلع باشد تا از روی آن حکم کند سفرائی که تا
 مرکنه با آنها حرفی بد به آنها ان شده با رایا خود
 بلد

بلد باشند یا بلد سمره برند و باید بکار بار رسد
 وقت معزول شدن آن غول را قبول کنند و اما
 های مرتب داشته باشند و باید بدینند چه میکنند
 و در این علم پان میشود که دول تازه از که وزیر
 دول خارج در آنها پیدا شده است و در این علم
 سرفیس این امر که کور میشود
 (کورد رسل) وزیر دول خارج بخلیس
 (گنت کا دور) اسم صحیحی است که وقتی وزیر دول
 خارج است لیا بود

(شریزال دولارته) اسم کلی ارا مورین دیگر است
 و همچنین (گنت پوز) و (موسیوسوله) و (دودی)

اسم بعضی صفای خارج است سنا بخیا لیا ن علم ها

بصحر بصر ب رید و عمر است

شیخ دبیر نامه و افهامه این هم علم شد این هم

محتاج به رس و تدریس و تالیف و تصنیف است از

این قرار باید بقایه و جبارنی و برارنی در رازی بود

دروشی هم علم باشند

شوخ نه خیر بچین نیت اس علم که سبده اسم بردم

کتاب دارد و ابواب دارد و اصول دارد این خلاصه

است بود که بنده از کمال تعلق در این علم عرض کردم

شاید در میان سه سال بچو باشد و بار هم در دست

می فتنه

شیخ ادوا

شیخ اولاد بدان که مسکو نیستم که این از مقوله علم است

حرفم در این است که رحمت تخصیص میخواهد زیرا که بری

دانش را در زیر دهل خارج میکنند نه توناب را

سفیر کبر و نه فقه را در ریختار که اینها را هیچ ندانم

محققا هر طفلی که دوروز در دستگاه وزارت خارج

مرادده کند بالبداهه این علم برایش حاصل میشود ^{حسنا}

تجربه و تخم ندارد و هرگاه قرآنه دروش در کف شخص

دلخوش خود کتاب بگوید در آن چند قسم قرآنه را

بیان کند و بگوید چطور باید کرد که قرآنه حورده

شود چه قسم باید بر سر گذاشت چگونه و یاد کرد

دار کدام که چه رفت و چه حیل با در ذوق من

کرد دشمن و ذریع برای آن قرار بدید درج ^{تعد}
 و پنجاه باب و بعد فضل جد و لها بکنه ^{تعد} شرح هر
 رد در ضمن متعرض شود یعنی دارم که فلان آقای ایرانی
 که چند روز در آنجا بود که دوزی در پارس بوده است
 از آن فارسی نموده با تصدیق های هم کاران درسم
 در دان و تکرار چند نفر الواط در پشت آن کتاب
 بچاپ رسانده و جمله گفت و کاغذ خوش رنگی
 برای آن معین کرده میفرستد برای دولت و در
 عوض نشان برک خوا و لقب دکتری را با کتف
 راء جمله صاحب خواهد بود آن وقت کور شوند
 بی چاره طفل سلیم در معلم خانه آن مهربان را

بر از مال بچینند و نفعند ای مردم بچاره ذریع مجرب
 با پیش پاشید که عول بیابان شمارا ذریع نذر علی
 که شنیده این شرف آن است این مرفوعات است
 من حکم اول لبه زدنی که در کوه جا جالبس و کان
 و اگر دشمس چه بود ازین چه فخریه حاصل میشود یا اینکه
 بقصد سال قبل ازین در سلمان جنگل سگی در دامان ^{کان}
 مادام تا شنید بچینشیدن آن قصه چو ابا به حضرت
 تربیت ندکان ایران که هر یک دعوی عقل دارند
 جمیع شده کتابها بویسند و سالها با هم تخاصم کنند
 این گوید یک نر بود در وقت بول ردیش بقطب
 جزوه بوده آن گوید شبانه بگردد بمن چه میگویند

بی علم شش صخره ضرب زید ضرب ضرب با صورت است
 شش بریزه بسته تا (دیپلماتیک) ترف
 مدارید شش از فلان کتب خانه بوزینه شانی مدارید
 شرح این ماجرا باشد تا وقت دیگر بار از علوم
 خود بشمار

شوخ از بدو حال تا آوردن همه را من در محکم خانه با
 ترتیب دیده ام و بچندین ملاحظه بطوری اسباب
 در اسم اند که بر جمع متقبلین مقدم شدم آنچه حسیع
 تا گردان هر یک در سالها با الا افراد تحصیل کرده
 من یک نفر در این پست و چند سال بار یافت نام
 حاصل کرده ام در بصورت اگر بخوابید در ادل مجلس
 در همین

در همین نقطه همه را تعداد کنم شاید وقت کنجاش از او
 داشته باشد

شوخ بخواه حال بعضی را بشمار ضرر ندارد خیال کن
 مگر اف را بخواه

شوخ حالا که صرار دارم یکی علم حسیع است یکی علم
 تفریق دیگر علم تصنیف دیگر علم تزیین دیگر علم
 ضرب دیگر علم جدر دیگر علم جبر و تقابله دیگر علم
 ساخت دیگر علم حضرت فزوات دیگر علم تناسب کعب
 دیگر علم کور دیگر علم اربعه متناسبه دیگر علم ریخ
 دیگر علم تریل دیگر علم کعب دیگر علم کور متناسبه دیگر
 علم کور بیضا دیگر علم خطائین دیگر علم خطاط دیگر علم تهرنج

دیگر علم نفع در نفع دیگر علم تقسیم نسبت دیگر علم ساحت
 مثلث دیگر علم ساحت مربع دیگر علم ساحت کثیر الاضلاع
 دیگر علم ساحت دایره دیگر علم ساحت ذوزنقه دیگر
 علم مربع مستطیل دیگر علم جغرافیا خلاصه ارض قسطل علوم
 بسیار خوانده ام آنها بکار شما نیاید و در دروس شما
 نیست و در ور علم فاضلت و در باب علم کونیه
 است

شیخ خندان خندان پرسید این همه علوم را چه وقت
 خوانده

شوخ رشت سال

شیخ صدرا را بخدمت رسانید و فرمود گفت همه این علوم

جدیده شما را یک کتاب چهار ورقی کرده ام موسوم
 بخلاصه الحساب در عرض سال ما ماه رمضان و ایام
 تعطیل به آنها میپردازیم

شوخ میدان دستش آمد خرمی کرد خود را معال شح
 واقع ساخت و گفت حاج آقا ادلایا در مذکورم
 که از این علم ما پیش شما یافت بود تا یا چیزی را
 که ما با کمال رحمت در رشت سال دوه سال بخواهم
 شما چگونه در یک ماه میخوانید بخوانید هر که ممکن
 نیست تا نا این علوم تازه اجراع شده است بوی
 ان تمام شما رسیده است و در غیر معلم فاضلت
 یافت بود

سخ مقصود من که جدلیت پان واقع است و مسمی است
نابت کنی از فلان اخوند دایه بهتر که این علم با را
میدانے این حرفے تفاوت ہم بین معلم ہست سالہ
و معلم یک ماہہ قابل این مہم طمطرانیت

سخ و ایسخان شید تکب را بجلی اردت داده
آتش غضب را مثل ساخته با جہنم سسخ و حایدن
کلمات چند و شمر بر حرف فاء و سین نامفہوم بود
قلم مدادی بند کرده در جیر کہ مواری تعدش بود
بر کشید و بپوش زد بر بارہ کاغذی در سطر ہست
و بسم ہہ شاکی از انہائے ستید کہ دارای اعلیوم
ہباشید اگر این را ازین تفریق کردید در ہس لفظہ

ادل لفظی کہ یکم تصدیق شما خواہ بود

سخ فرمود من وہ سال قبل ما بعدم توفیق زد یک چند
ماہ در نہ یک ماہ رمضان ازین علوم خواندم از کمال
تک دستی و نبال کار دیگر اگر فہم بحال بر حجت

دادہ است

سخ بخائش مقصود سخ طفرہ ہست بنای لجاج صرا
را کہ ہست

سخ ناچار شدہ و فرمود پس تو ہم تفریق کن یہ قسم
کہ ام یک روز ترا عمل فارغ موم

سخ مداد را زد یک دہن برد کہ در ہماں ہست
سخ سویدہ شدہ را منصفح ساخته بجای خود درین

در یک دست از نفس جدا شد خاد بر دی چشم رفت
 آنها را بجای خود نصب کند که یک مرتبه سر استنشاق
 احسان کرد و بنا کرد بیون و بیون در لیون را مگر کول
 که یک دفعه ستوارش از سر رانز شکافت با الا خوه نبل
 از اینکه سوخ دل خود را از ادیت شیخ حنک کند در نفس
 را که ناخن میزد تریب دهد که شیخ بیواد کاغذ را
 بدستش داد که میدان تخته و تقصیح را برای جوان
 بویزه ایران وسیع و عالی ساخت
 سوخ چون دید افاتش کار خود را صورت داد
 پیش حصار مثل بر که کل سرخ شده این کلام را
 ادا کرد از ته دل لشکر میگویم شمارا و در این نقطه لصدق

بیدم

بیدم که شما اول محاب سیتید و ارس تفاق با که
 مانع من شد این قدر وقت بخواهم که از حجاب
 شما معذرت بخواهم
 شیخ تمیمی فرموده و گفت ایها سهل است از علم سیکه
 تحصیل کرده بیان کن
 سوخ یکی علم جبر یافت
 شیخ آن چه علم است از مسائل آن جبری بگوید
 وقت بگذرانم
 سوخ تمام زمین را چهار قسمت کرده بود و بعضی صح
 ایات نویس را نیز ملامت داده بود و اندازان جمله در محظ
 که اعلان نیک باشد و در جزیره است یکی برستان

اعظم است ملک انگلیس مشهور با انگلیس و دیم جزیره ایرلند
 اراد د به معرفت و وحشی بودند حال و لای خولت
 اراولت انگلیس بواسطه کشتی قهر و اینه ریسایه داری
 و پستی داین و فولاد و اسباب خواری و هفت خوش
 و سرب و جواهر و ظروف بلور دین دیراق
 چمر و اسباب بخاری و حواصی و دغال سگ و
 روغن سنگ با طراف میزند جسیه های نفس
 بر میگرداند جمعیت کل ریسایه جهل و بیج کرد
 با بصد هزار و هفتصد و پنجاه و یک نفر است بای
 تخش نه لندن است که اعظم شهر های عالم
 و پیش از سح بوده است جمعیت هر که در دصد

نفر است شازده برارش که ادسائل صد و پانزده
 هزار نفرش دزد و سه هزار نفرش شریک آنها و
 سی هزار فاحشه و هفت هزار به خانه و منزل که فوت
 یومیه ندارند و له از طرف دیگر لندن د دیم شهر
 محبوب می شود چون که باریس از حیث علوم و صنایع
 ادل شهر عالم محبوب می شود و اکنون هر که در د پانزده
 هزار دشت و یکصد جمعیت دارد و (بروین) رچی
 ساخته است در کنار رود دمن که بیصد و ششاد
 ریح ارتفاع دارد ان را طبقات مختلفه قسمت کرده
 و طبقه ادل منزل بجهن در صدین است و هر کس خوا
 میزند اینجا تا شازده رود هم پله دارد و دسم با

میوان صعود نمود خیابان (شاه نزه) بهترین
 خیابان است و میدان ای (شاه داریس)
 بهترین میدانهای شهر ای که است در اگس
 پورسیون (اخری در نزدیکی این میدان و قو
 بافت و عمارتی که ابرو بنیان در اینجا ساخته اند
 پنج هزار تومان تمام گردیده مسلمان همان خانه بهترین
 همان خانه است در مسلمان همان خانه عدا ارا است
 فلان کوچه خوب بسک فروش شده است محمد مسلمان
 میدان بسیار شگفت است فلان غیر در مسلمان خانه و
 فلان کوچه منزل دارد در فرض سیکوید چندان بهترین
 خانه در دس دیکو و سیا و غلیس و المان و

دایان

دایان را بشرد بطوری بیان نمود که گویا هزار سال است
 در هر یک مسکن داشته ازین کوچه بان کوچه رفت و ازین
 پت بام بان پت بام حجت و ازین پت بان پت که
 که حضار مجلس مول شدن و گفتند سر کار حال غش
 کا پیدی بس است

مشح این ساک و مالک است مرآه بسکه این
 و محم و عراب ابله ان بعض از کتاب های هسته که
 درس فن کم حاصل نوشته اند ازین علم محلی کا است
 وان را یک هفته خوب میوان دید و ما تقریبا
 کرد و علمیکه انسان بان مباحات میواند بکند یا
 فیت زرا که دائم در معرض فقر و سبیل است

جمعیت لندن حالا پشتر از سال پیش است این
 حساب بکفرن قیل است تا بحال تغییر یافته علم بحیات
 مدرّس این است که تصور نمیشاید دان علم مبدل
 بجهل میبود بگو دیگر چه علم الروحیه

تسخیر یکی علم تاریخ است که علی است بزرگ و
 ارطاطفه بی الاصفه کنایه از آنها است که از جهت
 شصت و شصت اعجاز حکومت اینها بوده و ما صده
 و یک سال بعد است پرست بودند در سیصد و شصت
 نه مذنب عیوی را ولیه پسر بزرگ آنها از کرک
 یعنی توران اورد تا ما بالاخره در پرورد دسی و سه
 سلطنت بلبله الکاندر اولی رسید در ضمن فایده
 اکتف

اکتف بحیال اینکه افاده تازه میکند
 شرح گفت با علم تاریخ و انداز در اول روضه ا
 خوب جمع کرده است دلیله با این همه علی است شروع
 کماله چندان در نفس سانه از آن پیدا میشود بلکه بعض
 از مردم مدتی بعد حله اس که قصه و تاریخ اسباب
 تضع وقت است اشتغال ما با حوام شمرده اند چرا
 که وقوع این امر عسر های سابقین را تلف کرده
 پس است و مکر لازم کرده از بیان و تقریر شمرن
 و تفسیر زخرفات غمرا حقی را با طرد هر کرد
 و عجب این است که علم جغرافیا و تاریخ توأم است
 کرده هفتاد و این سمت کلمه قسم خورده است

گذارد و کتابی را که این شاهزاده سفید در حسرت
ایران نوشت همین که دید هیچ کس اعتنا نکرد و این
دو خوشی داشت که رای معلم خانه میفرستم و در کتاب
یک کتاب تاریخ احوال مملکت در فن تاریخ تخلص را
کافی است و بهمان مورخ میشود به فکر و حال
نظر دلی تا بیاید بدانند که صفات واجب الوجود
عین ذات است بردات یا امری تفسی هر روز
صدقت یا نیت و معنی این قول خدا در سوره
چیت برادر کتاب لازم است و از فکر در حالت
جانها طلب میرسد این است که برادر مورخ بقدر
یک نصفه مجتهد یا یک نصفه حکیم یا یک طلبه ^{صالح}

تسخیر دیدیم بعد از آن کردند خود عهد خوب است حرف
سیان حرف پاورد گفت ابراستی این ادوات
از غرضی که در درناهای درمستان نوشته اند
که اسباب حیرت آنها داشته است کلی باتش
رهن بوده است تا آنکه تخلص بدیده است
درار و پا که چند کلمه سخنان و یک نه حاضر کرده
با بیسمان چند جای از امر بند فوراً در دست بعض
با چاق نمود

سخن باتش رهن بند با ذکر مرتبه امام حسین
که از قدیم مشهور است و اما قصه و نسبت آن

دجان شدن در دسه انهم پس اهل اران سهواست
 اران را زله بندی بگویند من خردم هم اران دارم
 دعا بخوانم و مرسمم اران طلب میون باب ۲
 خلع تعجب کردند

توخ بی علیکه نقل دارد و ما کامل کرده ام طب است
 پنجم هم فرموده است العلم صمان

سخ از حضرت رسول لغات جنین مدعی نقل کرده
 بصریح شرح بهائے از فحولات است و که نشانه این
 از قسمت علی شما محو دیده در زبان نصف علی
 کردت دبائے کرده باشید

توخ اہم کلیات داریم و اعدا الامراض اکثر
 شکر

شکر و کئی را زنده ایہ

شیخ ارواح نه اس انها بعض به بیبات اوله است
 مثل الكل اکثر من الخرد و بعض اصول برضوه بعض
 علوم مقارنه مسوز مرد که اجزاء را میدانه صیت
 چه میدانه کلیات چه رنگ است

توخ طب مکه از طب شام اصل است در اسخری
 نیت

سخ بجه بیان

توخ در ذائقه استخوان را (میگواس) و مغز
 (مول) و غضروف (کاریتلاژ) و در باط
 لیگان (میگویند چون این بعدات تاب شده

بر مگویم جلد مرکب است از سه طبقه اول جلد حقیقی که
 بفرانگه (پود بلانن کریموم) گویند دیگر غشاء ثانوی
 که (کر پاپیون) که (بلاتین رنه سوکونوم) است دیگر
 بشره که ابی در دست که در (لاتن اسپیریس) است

بس صحن شد که طب ما اکل است

شیخ از کجایات شد ازین بیان تو فرغ از چغت
 چیزی دیگر دستگیرم نشد

شرح معلوم است اینها علم دقیق است تا سر در نیاید
 عدس بلورین کریستالین در غشاء (کسول کریستالین)
 بارطوبتر که موسیو مرکانی در عمر شمی ایتال یافته
 موسوم بلیکود و مرکانی معلم نور لیوس نام گفته است
 که آن

که آن شفاف است هرگز بود علی ششما هزار سال دیگر
 هم این معانی دقیقه را نتواند ادراک کند
 شرح عجب رجوی میخوانی صدار حم کرده است که من
 ۴۰ ری نیستم عدس بلورین و کریستالین نیست مگر
 همان جلیدیه که پیش جدی مجهول نیست اسم عاری
 آن را که کسول کریستالین کفنی کسول با نون صحف است
 لفظ اش را کاتب اشتباهاً بالا گذارده است بعد از
 این کسول کریستالین بخوان یعنی طرف جلیدیه لفظ
 معددی نیست باید این فحویه در عالم لفظ عاید تو
 بود مثل این ترکیبات اص اما ای که فلان حکیم
 کال در تجربه حیوانی برایش جلیدیه رطوبتر یافته

دست نه اش در دکنده رطوبت و هفت پرده
چشم زخمی است شاه عباسی میسوزد بر مار کفت است
ان رطوبت شاف است ای اگر می گفت این
معنی فاض را در عالم کسی نمی فهمید

شرح مار قبول نداری

شرح شرح هم سنده است که شرح تار که می آید
که بعضی جوایز است که انهم در معالجه و خیر نیست
و در این مدت برادر میخواستی ان هر با هم
بر شرحی که در قانون است علاوه نمود ای که علم
نظری نیست که جندان همت و توین سعادت

بخواه

نوح ۱۶

شرح چو نظری نیست از اول تا آخر از ان نشانه
و بحکم می پسندم

شرح معلوم شد تو سوز معنی نظری را در دست نفهمید
خیال مکنی نظری است که بحکم دیده شود و در دست تو
هم نیست که هر چه با دزه بین در رهن یا بان حشمت
دیده ای ان ثابت است در همان علم است و شتر شام
را از قدیم در مثل گفته اند که عقلش تخم است بنده

بودیم اما حالای پسندم

شرح جواری سنده بنده را برت میرایید در حق
اسکلتایون چه میرایید سگر ان علم هم سنده
شرح حال عقلت از حشمت اد کبوت اینها علم

چندان تریف نیت هر کس دستش را جمع کرده
 بگوشش بگذارد صدای در دایسته را خوب بشنود
 داین را بر طفل میداند و اینکه اعضای بدن مخصوص
 معده و سینه اداری دارد این رسم مخصوص است
 در مطب را که لطیف و تخمین کنسید همش را بگلیسون
 گذارده اند حاضر شود که توسط جامع بصورت
 و ناقص بصوت و لوله های صوتی به آید این عضو
 صوت حالت صحت را دارد یا صوت حالت
 مرض را

توخ علم جوهر کشتی هم مخصوص است دهم علم
 بزرگ است دیگر نابت شد نصیبت
 پنجم

شش علم جوهر کشتی و کلاب گیری و قرع و نطق
 از قدم بوده است نهایت اینکه حال این صفت
 مترسار صنایع خوبتر شده است ولی چندان
 چیزی از استعمال جوهریات ندیدیم برای اینکه
 آنان جاریه است خواه طیب ایرانی خواه
 فرانسه و جوهریات با اصطلاح طبی درجه سمیت
 رسیده اند بجزر خطای طیب مریض بچاره در
 معرض ملاکت است بخلاف دواهای ایرانی که
 اگر یک ماه مع الا اتصال خطا در دستور عمل آن
 شود باز آزارک آن ممکن است
 توخ پس چو هر کس در دزدیک کوچه بازر را

قدم زد با ایران که باید مالک الرقاب میشود
 رئیس مریحانه میشود دکتر میشود صاحب خطبر و
 بدک میشود کالکه میخورد عمارت بنا میاید لقب میگردد
 سواجب دارد نشان دارد منصب دارد

شیخ برای اینکه محکم اردت صرافان کم شده است
 دان محکم علم است خدا هر ترقی که برای هر دولت
 مرغنی بعد از وقت در جمع تواریخ در در نامه
 همه کرد کمال علم میگردد و به بین اهل علم در خارج
 چه قدر محترمند و در ایران چه قدر خار به بین ایران
 چند علم متروک شده است و بعکس انجا با علما و
 شده است خودمان را گذارده ایم حال بد میگردد

خانه میکنم بین در خارجها مدرسه و کتاب چه قدر
 زیاد است و خوب و در ایران چه قدر کم است
 بین در دولت ایران کمتر خانه و بورزیه خانه
 و یک کتاب خانه عمر مرمت احمد طالب علم حسکنه
 ساله یک ماه ان هم محوم هر کس خانه حوله دست
 جلای و عمارت تازه دست خدمت های کلین پیدا
 کرده است محض نشان دادن سلطان الدوله
 اسلطنه اورا وعده میگردد و سرچهل طلبه بروای
 دانه را هم خبر بکنند محض عوض سفره داد است
 تخریب چاره با راجه نشی با کمال تحفیف حاضر
 بکنند طلبه فقیر اسحق دیده در عن مجموع اواع

و خفته خود سحاب و خیمه های غیب و عجب دور
 عین حیرت وضع عمارت بیون باب و عجب در
 صحبت های و لیریک و فقه فلان و نظر مشهور
 داده بر سبکدرد و بپرسد ایسی نهالی منقسم بچند
 ایالت است طلاب بچهاره سه زیر بماند از آن
 صدای خنده دیوت های بی صحبت و اندک
 های بی مروت تا بطرز بویغ میرود بار بر سر کرد
 یک سینه از فرین اکثر تبتت بیان میاورد کم
 یک دستکاه تمام جرح بخار درست کرده در زیر
 رد میکند صحبت مجلس بنواب کوساله تسلطه هم نمود
 داخونه را برودن میکنند آن وقت سر نشسته کلمه

از غده م شرف دولت دولت میکند جوابیه است
 از اهل علم این همه بی خبر باشد جوابیه دولت در طبع
 کتب علم سبج دخل و تصرف نه شسته باشد با طبع
 کتب علمیه حق دولت باشد یا آقا تریک نبود که
 اینطور کتاب ها را ضایع کنند جوابیه انجمن معارف
 در ایران دارن باشد و قدر اهر علم و فکر بالارز
 و در آنجا جعل اصطلاحات علمیه بر زبان ملت نمود که
 محتاج استعمال لغات اردوئی بتویم و طبع کتب تصدیح
 دید انجمن و داننوران آن مجلس باشد طرح حسن
 مجلس در هفته یک روز چه هر وقت این ارزو
 اهر فضیلت مانده که یک کتاب در ایران در این

یک صد سال صحت کتاب های مصر و بظرفت چا
 لندن بچاپ رسد کتاب های به لغت و ابوابه چا
 بود کتاب های خوب جوابیه نھی نامه احمد دگر
 در ایران کتاب نامه وزیر مختار با دگر مسج رای
 باقی گذارند چهری نامه است مردم را رسم بخانه
 زمین با طاهر امال نوکر های قولوهاست در
 مال خود قولوهاست و خارجیا در اوله عقلست
 دولت در نوه پر سوخته و عموم نزدیک دولس ری
 عام دستوع جبل مرکب میکنند وزیر بے سواد
 صدر عظیم بے سواد دیر بے سواد میر بے سواد ستور
 بے سواد وزیر علوم بے سواد وزیر خارجه بے سواد

وزیر د حسد پواد وزیر جنگ بے سواد وزیر ایام بے سواد
 وزیر تجارت بے سواد وزیر بطبا عات بے سواد مجتهد
 بے سواد نظام تعمیر بے سواد صدر تعمیر بے سواد
 تعمیر بے سواد لسان تعمیر بے سواد صدر تعمیر بے سواد
 مختار تعمیر بے سواد شیخ الاسلام بے سواد امام جمعه بے سواد
 نجم المملک بے سواد رئیس مدرسه بے سواد ناظم علوم
 بے سواد معمم باشی بے سواد همدهس باشی بے سواد
 مختار الا طبایه بے سواد ناظم الا طبایه بے سواد فقیه
 الا طبایه بے سواد سلطان الا طبایه بے سواد رئیس الا طبایه
 بے سواد شریف الا طبایه بے سواد حکیم الممالک بے سواد
 سواد معلم بے سواد معلم بے سواد نصف بے سواد

مؤلف بے سواد محراب سواد ترجم بے سواد مورخ
 بے سواد ذاکر بے سواد واعظ بے سواد پیش نماز
 بے سواد طبیب بے سواد جراح بے سواد کمال مود
 کاتب پیواد همه دشمن علم همه دشمن وقت همه
 احسن همه بے شعور همه باکتر همه خودداری همه سرت
 همه عزت دولت همه بے دین همه از حد اهل
 همه دائم انحر همه مارگ لصله همه روزه خود همه ل
 مردم خود همه بے عقرب همه طالب عزت همه عا
 ارضی همه پیرد شیطان خلاصه هیچ دق در
 مد هیچ زبان اجزای ایران باین جانب دیگر کا
 واقع نده بود

سخن نام

سخن تمام اینها که بفرماید کی از هزار مسئله ایراد همه
 است که بنده در عالم پولسیک و تمدن اردول دارم
 ولا جواب است کی شنوده نیت بلکه حطرم بود
 بر دیم که صحت خودمان چه بفرماید در باب
 بنده که بے تک علم ما است و کویا شنایدین
 باب مؤنید صحت گنید برای ایسکه هیچ دلی
 بضر بضر دارد

شیخ امی بچاره پخر بنده در ریاضیات اول
 درجه علم است ای کسی است که عاری از ان باشد
 وجه ایسکه ریاضیات را تعلیمات میخوانند
 که ادل چه که باید تعلیم کرد نیست

توخ چه میفرماید در باب کتاب ای که معلم کل ریاضی
علم خانه نوشته است

شیخ کتاب است عبارت غیرانوس و حیرت رنده
اسلوب و نظم مکالمات اهر علم با کمال اضطراب
چنانچه بر مردم بصیر و عالم بیدت و بانی ادب
من اشر است و اطلاق آن در کمال ظهور است
براز در سنگ و این را از مقصودش جوهر مرادند
و چه این رسم شهر و معلوم است زیرا که این مردم که
در صراط اهل علم اسج حرکت کرده است و در راه
نظم عبارت علیه اسج قدم کرده است و اسج کتاب است
در دو قیامت ادبیات و فارسیات عمده است
هرگز

بر کس مصحفی از آن کتاب را دیده است خوب میدانم
که من در این تعبیرات تقال بصیرم و صادق و حیرت و در
حقیقه آن کتاب سده آه قدس است که اسج کرده
و بعضی عاایش را ایجاز محل کرده که از نهایت برادر
با دیدن آن طرف مشاهده است نسبت این سده
متر نسبت تعریف حاشیه کشیده کرده است با بار
تعریفهایی که خود آن میسند
توخ خیر بطور نسبت بر اصول تسلیم شده بسیار
دارد

شیخ اولاد این را دیده با چه دخیلی با و دارد همه
رحمه در کتب است سواد مترجم را از تصرفات متون

فهمید دصد هزار جاگش را با درشان به هم طوری
 فارسی کرده است که خوب معلوم شود خودش
 مطلب را نفهمیده مضطربانه ترجمه کند تا مفهوم
 که مگر بعد از فهمیدن صبر کتاب که زبان درکی است
 باید فهمید که این ترجمه کوساله ساری چه فایده
 میکند ازین جهت است که بر زبان درس بخواسته
 با معلوم نیست چه بگوید وقتی بیرون از خودش
 می پرسند بگوید این است که نوشته ام آن وقت
 معلوم میشود که با خودش هم نفهمیده است چه با
 زده است و اگر بتواند بفهمد که عبارت خودش
 چه بگوید هرگز رضایتش را نظر جفت و بایه
 دلیل

و سل مانند یقین عوض ما توضیح میکند ما تا به حصول فلسفه
 صدان علاوه دارد بعضی فرودست در یکی از کثرت
 اعمال متعرض شده اند ما را راجع میشود بهمان صبر سکون
 به یاد در آئینه را از تحریک حواجه پیدا کنیم و صبر
 حکم را کف دست گذارم
 شوخ خودش نوشته است که مقصود حقیر تو این
 حواجه نیست
 شرح چون نه اش پس توقع داشت که کتاب
 حواجه نصیر را تو این گفته ان وقت نفس را با
 سه راه اخته بود که بریش صفت رنگ خودش
 بر سکت

شیخ خواجه حسلی دزد کتاب مال قدیس است
 شیخ کفتم که صبر کتاب و صبر علم از جناب
 سلطان احکام است ادلا جناب خواجه سر کون
 علم داشته اند که هنده از ان محبوب نیست تا نیا
 بین کتاب را بطور تحریر بکنند در اکثر بحال خود
 که صورتها احتراع و برای یک اصول قدیس خسته
 بران اردین شریف کفر اقامه میفرموده بطور
 کتاب را ترجمه یا تحریر کرد بهتر این نزد که تقویم جا
 که بر هر که صد کرده دیگر افزوده است مثل شکل
 کرده است عجب و بی نهایت عجب در این است
 که میگوید تحریر قدیس برای سستی حوزت
 دگر

۵۷
 و کتاب من حزب است و حال آنکه بهر شما اگر کتاب
 را با قدیس به بند نمیفهمد نه برای مطالب و فهمش
 بلکه برای کثرت تعقیه و در مورد مقله و عجارت تا نش
 عجب تر اینکه وقتی میگویند معلم را یعنی است سر
 میخورد لکن خویش اس است که معلم معلم خانه است
 کراب چاه نصرانی نه پاک است
 جهود سرده بیوئه چه پاک است
 بهترین استقامات است که یک بچه طلبه را میگویند
 با یک کتاب در حضور اهل علم ما اس بحم الدوله معاص
 کند و نفوذ با اله بکورد دستة نقاشی یک صفحه جاری
 بنویس با یک صفحه بخوان ان وقت حقیقت پایه علم

حضرت معلم ایران معلوم بکنان خواهد شد سیکه بگوید
من ایرانی نیستم و در صفهان یک دست در نیمه
(لانه و پاک دانس)

و حال آنکه بفران فی بهر مبارک خودش همان
خراب کاریت کرده که در سه بیه بند نه کرده است
سید خراب به میگوید

ای کاش سردی از همه عالم بودی

تا از سر زبان بر بودی کلاه رد

تو بخ باشد ماری گفت در حق عکاسی که در
مشکل ذیاشی داشته باشی پس عکاسی طریقت
تو حیف که از نه اش تو سیکه پس تا حرات
تو که

تو که عسکر شریف را صرف اس حیکیات کرده سحر
یک ماه هم منقح بخوانی تا قسلاً باب بر بان منقح را
به بینی در منظور نتیجه های هو امراده کیمه ی عکاسی
صفتی است اما دخیلی بعمر نقاشی ندارد و تصویر
حاضر و غائب را میکند قیاس عکاسی نقاشی متر
قیاس اراده بخاریت با سب عربی و تفصیل را
این است بر لب تر بکنان برای آنکه هر یک در
خوب است و دخیلی بهم ندارد

تو بخ چون شاعر عکاسی را عیب گرفته سید سخوام
یک خطبه که از حفظ دارم در همین نقطه رای سکر بخوانم
سخ چه ضرر دارد به سپنم خطور خطبه است

شوخ این قوه واحد که کما هر حرکت حدت کرده
 کبر حرات حاضر شود کما بی اکثریت بر در کند
 کما سی نور ظهور یابد و این قوه که در تمام عالم یک
 نظم برقرار چه در آسمان مابین کواکب و اجرام چه
 در زمین مابین اجزاء لایحی و اجسام و این است
 و هر شکل آلات صغیره و کبیره حیوانات و نباتات
 که از کثرت عدد و اختلاف نوع آنها انسان در نظر
 و عقل در بحر است و این همس در کاد و در کاد
 مخلوق خود که است در زوده و باقصای بر زبان
 جدیدی از آنها علم و صنعت و کاری به پدید آورده
 پس حمد و ثناء جنس قادر بر آسوده است

سخن خدا

سخن خدا خوب کرده است بجهت از که است
 شوخ کما این راهم با وجود فصاحت و بلاغی که در
 حرف دارد و حکمت طبیعی است که معلوم تو بخانه
 نوشته است و معلوم پیاده نظام چنین بگوید پس از
 اتحاد قوه اکثریت تمام کایات و کارهای
 نظم گشته است بواسطه این قوه مذکوره که تمام
 علوی و سفلی همه روزه بجهت نظم امور عالم یک وضع
 و نسق حرکت میکنند و این اجرام صغیره که از دور
 نمایانند اگر شخص با دور بین نگاه کند زیاد دراز
 این مقدار رویت خواهد نمود و اگر این قوه بود
 همیشه تمام اجزای عالم از حرکت فایده و کار عالم

به نظم میگردد و نیز بابت دولت که مدار تمام علوم
 و صنایع در قبیل عکاسی و جاری و لغات و حرفی
 و ناسی و خیاطی بواسطه این قوه منظم است و تمام نظم
 دین عالم گردا گل این قوه میگردد بهین جهت پس
 باید مسکرتانیم از حکیمی که در سنه مائنه نوردم
 صوای شانه این قوه رکف نموده و تمام مردم
 نمودن خود کرده است و در انحصار هم ^{بسیار} است
 بینه رهن حکم این دانشه باینکه که از ردی قوه ^{عقلیه}
 و تصرفات کلیه به بین علوم برده و علوم را ^{مستط}
 کرده است

شیخ را بجای کتیش مانده تا نظم قسم میدهد که دیگر
 اینقدر

ایمطالب ربیان نما

شوخ برای چه مگر جلد است

شیخ همه اش حنک است

شوخ خوشنمایین صطه حات نهرنداره

شیخ عجب کم حافظه نهرنداره که من این صطه ها

نهرنداره و اینها را نهرنداره نودیده ام پس از تو نگر

در این کارها کاسته ام خوب میدانم چه میگردد

حرفم بر صطه حات نیست قطع نظر از اینها این کلمات

عجب استوب و عجب رکب همه به شعر واقع شده است

چه برسد بصاحت شما مردم بچاره فرستید باین

همه پرسیده به حال نه زانای است که بخاطر نامه است

بجه ای که نعت بزبان ایران یک کتاب کستان هم
 خوانده اید در سلب اخبار افسیده اید قصه افسان
 که راه رقص لکب را هم نیاورخت و راه رقص خود
 هم در اوش کرد حالا حو کات معکله یکسید
 بالله ایران و این سمت را هم بویس چندان است
 کای هم ار کلکه و حاجی ترخان و نفیس هم معترف
 بهر سید صرزی دارد و این معصود که در ایران
 در روح زبان خارج بعل آورد دیگر است

تسخیر ان معصود کدام است

شیخ دولت دید علوم ان طرف با نیت حسن
 قدر که دلربا می دارد این روح را کرد تا آورد

و تمام

که تمام جزئیات افکار و موهومات انها تمام مقتران
 رکن عثمانی و فارسی قاجاری شد همه دیده رسیدند
 چنین دیده چیزی نیست حالا برگردید به سرفا
 های خودتان نصاب درستی بردارید و در کتب
 معلم کل سید منافاتی ندارد دستگاه معلم خانه
 مجلس تعزیه بود مرد که بود دوست بریدین معاد
 نه حکما میکرد و مکتب از حضرت عباس مراد
 و شجاعت با حرج میداد حالا تعزیه رو باقی
 گذارده صدای لغت بریزید بلند شد هر یک برود
 بقالب خود عباس خودی قاسم در نصاب
 رسیدارید و برود بر وضع خود در کتب خود کرد

مرتبه حنیف خود و زنها را باید فهمید در کمال نانوای
 بغیر از آنکه امیر تیمور کورکان شده بود حال آنکه تعزیه
 تمام شده است از کتب خودش در پیش که علیهم
 صفحانه بوده است مثلا عایش بیا به حکم عقرب
 آنکه مضایقه کند و لکن دماغش را بالا بگیرد برود
 سر کار موردی خود کرمان بکند خربوزه آب است
 شوخ همه که مان دارند دیگر جوانان کهنه
 شوخ بازی فکرها حرف بزنند بگویم انا ده علم و حرف
 سواد بکنند از چشم سبزهها و بارها سحر برآید
 این نیت که خود را اترف مخلوقات بیدانه نمر افرا
 شوخ یک دفعه از حاجت با کمال خوشحالی گفت
 ای امیر

ای امیر کی از علوم من فریب است و بقدر یک حب
 از حاجت کلامش را ردی پستان کج گذارده بود
 ازین حسن افتاده در قبح تربت افتاد در نفس
 با طراف صورتش بر آنکه کت دستها روی در
 ریخت و بعد از صلح اینها
 شوخ فرمود چه استیلا بود که بلا اختیار از تو صادر
 شوخ برای اینکه درین علم اول معلم بدهام و دیگر
 در نیت کسر مثل مر نباشد هر دو در من است
 شوخ فرمود باید چه فهمید هر هر کس باشد کی ازین
 حرفها که ازین علم حوازه و حافظ داری بگویند
 بدانم اگر چه یک سکه هم باشد باید بگیریم

توخی بر جسمی متواند بدون اینکه تعبیری در ماده او
 بطور رسیده به حالت مختلف درایه اول حالت محمود
 دوم حالت میعان سیم حالت بخار
 سنج ذرود سائید عبارت است از باشد حدوث در آن نظر
 کرده بهتر

توخی - خیر تعبیه عبارتست که خواهر نام
 سنج کلمه بحکم مهر نظارت
 سنج و صخره بفرایید نفهمید چه گفتند
 سنج من که عبارت شکل گفته میگویم همه اجسام معتبر
 این سه حالت را داشته باشد

توخی بنا بود که ششام دخل و تصرف بقول
 کلمه
 حلاً

حکماً میطرزت که گفته ام
 سنج تو بیج علم شمع گلیان خوانده و علم گمنا دند
 توخی همش راننده ام اینها چه علمت
 سنج شمع گلیان علم خواص و احوال غسوسر حرام
 بگویند

توخی من چه اینها را کارند از من گو چه علی چه بر دیده
 با سید صحبت خودان من بوسیک زنید
 سنج مقصودی دانستم که شرا حال مختصر منگویم که در
 موطه اس فن ذکر شده که طلای سفید در فسلرات
 جو حالت محموده میعان قبول حالت ذکر میکند
 بعضی اجسام از قیر الکل جایچه در میزان الهوائی

مهرت و (بولغورد) و (دکین) سبب بیان

دبواطه ارتفاع درجه حرارت بهولت بخار شوند

و حالت جمود در اینها مشهود شده است و بعضی جام

را مشراک و شاره همیشه بجا است جمود خود باقی استند

و معدودی از بخارات که بخارات غیر مستقیم بود

غیر حالت بخاریه تاکنون قبول حالت غیر کرده اند

پس آنچه گفتی بخلیت خود باقی نماند و این بود وجه نقص

شوخ بنده میدانم شما چه میگویند بلیغ میدانم

مطلب با نظرت که عبارتش را حفظ کرده ام

شیخ مگر تو خوبی ام که فهمیده کنی ام که هم فکر کن

مگر علم تو در فرض تو حکم است بسیار ادراک را

حوانات

حوانات بطور مثال است ذیبات در نیت

یعنی بدان که اگر یک کلمه از زدی فیکر خود بگویند

که بر سر سلسله طوطی و ازار خط کولت

شوخ بنده اینها سرم نمیشود بگذر میدانم هر ادراک

حاصل چندین خودار هویت که از ادراک مرده در سیرت

یباب خود میاید پس در اسلام پوج است

شیخ بر فرض که این درن صحیح باشد بقول دار شخص

هم چرا هوای بود باسلام چه

شوخ افشار هوا (تردو تیر) باین می نشند هوا که

گرم میشود بالا میاید پس در اسلام سجود است

شیخ کلمه اسلام عجب چیزی است که نتیجه هر کلامی ^{شود} _{میباشد}

این خاصیت جوهر است هر عطاری میدانند در هوای
سرد و جوهر پائین می‌رود و در هوای گرم داب گرم
بالا می‌آید مگر کسی است که این امتحان را نکرده باشد
و مناط خسی از کارهای تشنه بین سباب است حکم
در افتاب با ششم صعود میکند و پستان که در آن
باشد در افتاب حرکت در سایه اینها چه خسل پائین
شوخی بسته اخذ نیستم که گول بخورم حوضهای سار
قبول کنیم نه جوهر فطرتیم چه سبکیده کماست جمله
عقل و هوش داین قدر میدانم که هوای یک عنصر است
بلکه مرکب است از عنصر اکثر در عنصر ازت بس
دین اسلام بخود است

سخن هوا

سخن هوای سبب باشد با مرکب مسج نفع و ضرری به سلام
ندارد و مسج یعنی نغمه نغمه است که هوای سبب است که
حالات کفیات بهر سببوری که محسوس است این قول
حکماست و هر یک از این دو هوا که مرکب شده یک
هوای سبب می‌آید با از هوای سبب است بدون منت پرتو
مراد حکما از هوای سبب است هوای سبب است و جز این هوای
و از این است که تا سبب به این

شوخی حالا عناصر چهار تا می‌باشند و حال یکیش
از آنها است حال دیگران است که درین سلام طهر است
بانه

سخن عنصر اصبع چهارستی است و پیش از چهار تا که

مخالفت تصور شود

شوخ مجال چرا و بچه بیان مجال است نشیده ام

شوخ چون شمار را بر گوش ندادن سخن طرف مقابل

عادت است غیر از موجودات خود دیگر ابراجری

نخواهید شنید

شوخ بوسیک دیگر زرنید از زبان لفظه که بودم ^{نفرین}

شوخ دلیل حصه عنصر را میخواهم بنامم در این

مده بگویم که صبر شاه یا عار و رطب است یا عار

یا بس است دیبا برد و رطب است دیبا برد و بس

است قسم حاس تصور می شود

شوخ همه چه باراشما بنظر میفهمید جناب شوخ

شوخ

شوخ پس چگونه نفهمید کار خان (که تو بهتر از زبان)

شوخ شما ادعای علم خوب کرده و حق میفرماید

قسم حاس تصور می شود یعنی چه

شوخ من علم خوب دارم چه دخیلی به مقام دارم

شوخ رطوبت آبی شوخ مظهر است که میگویم حواریت

در طوبت و دیوبت اینها چهار تانیت

شوخ چرا

شوخ حواریت را ضرب کردیم در آن سه شده ایم ^{حنن}

برودت را ضرب کردیم در سه آبی باقی سه آبی دیگر

حاصل شد پس مجموع صفر می شود و از آنجا

شوخ گفتیم از سه فک حرف بران بار فادی هر یکی

حاصل حرارت با رطوبت همان حاصل رطوبت است
با حرارت و حرارت با حدش که رطوبت باشد
در ردت با حدش که یوبت باشد بحال جمع
نمود پس عناصر هفت چهار است

سوخ جو اجمع نبود ان عنصر شاه طهاب بود
و حرارت با برودت جمع نیست در این جوهرها
که هر دقیقه صد تیر لنگ خالی بتوان کرد با عده
علم شمی و تحلیل جام و عمر قریح دانستن خوردان
براز دفعه دیده ایم که جمع نبود

سخ کسی که اجتماع صدین میکند مباحثه او قسط
سوخ نگر میکنم از میرزا محمد کاظم معلم علوم طبیعی و
حضرت

تفحان ریس که شامجاب شده و اما چه میگوید در حق
الکریسته که ریایا انداخت و حال بسازی علوم
درک است در معالجات طبیه و مخاربت ملکانی
بکار است پس دیگر بحال شبهه نماند که باید درین اسلام
چو داشته

سخ چه معرفات میباید از برای خدا دردی ^{عقده}
دگر نتجه حاصل کن میدانم چه حوصی است و چه صوری
ابطال دین اسلام داری و کوه با برکان سوراخ
میکنی و بی تمت بر درفش میرانی یقین دارم کارهای
با تو رنگ شده اند و اگر اسلام بر حق باشد بسا
بر تو به میگذرد و میگذرد دای اگر از سر امر در بود دردی

و حال آنکه سینه خرد و نثر قیامت و جزای عمر ^{فرد}
 و حصول خاصه این نیت نیت بلکه در تمام عمل ادراک
 به ثبوت قیامت دارند و اینها آنکه بنویسد قیامت
 نیت و برای اعمال ثواب و عقاب معنی شده است
 محض این است که شما را بکلی به عقیده نموده و در ^{دور}
 معین بگویند ای برادر من و تو سید اینم که اینها ^{عزت}
 با ما هم عیش کنیم و این فرود و سید به سیر
 و دو نیم چون عقیده است بر کشته خیال مکن که هم
 عیش کردی و هم فایده بودی و در فکر که معلوم میشود
 طلاق آقا بجهت بیان همین مسئله در ارتب را با تو
 و امثال تو مکرر بر روز میرساند

تو بخ بده

تو بخ بنده با این صورت از پیش کرده در لفافه
 اتورده و لعاب حساب بنده و شوار و دستمال کردن
 و دستکش جبر و تعلیمی کش مرگ با بنویسم ما ال نش
 و چشم و عمامه و عصا در دایه و لعین و قیامی پاره
 پاره در بیستم بهر آن نیت که از آنچه در مورد چشم
 پیشم و عرض کنم که شما هر چه میخواهید بفرمایید
 بعد از این تقصیر ما استوز قوه اکثر نیت است
 و در اسلام بخود است

تو بخ گاه ربا و این ربا گاه و این میر با بنده
 دخیلی بهر دین و این دارد یعنی این قوه اکثر
 را در هر چیزی بیان کنر از آنچه پیش این بنویسد که در

اسلام با طریقت در میگردی تسکینگر از (بوسیدار من)
 داز (بوسیدار من) این قدر باید دانست که علم در
 معرفت است که هر که تحصیل کند کمال سعادت برین
 را دارند و در همه جایار و بلاد و خواهر بود این علم که
 بعد از صنایع است مراتب دارد که گریست که در
 همه مراتب و صنایع عاری باشد و معلوم است که در
 صنایع و اعمال به ترتیب و توفیق موقوف است
 صورتیکه ارباب صنایع رشته میدهند که صنایع
 دولت بگذارد تکمیل شود و دولت هم قبول میکند
 برگزیده صورت نخواهد یافت چند سال قبل
 اطفال طهران مکتوبات کوش بر بیان اختراع
 کرده

چیزی نمانده بود که از تفریق افکار اختراع لطیفی روی
 کار سازند و در همه جایار مکتوبات درست شود فحش
 عاید این مملکت گردد و سه روز بعد دیدم طفلها را
 کرده میگردانیدند که چرا از این دکان بدان دکان
 با ریسان و قوطی نعلند مکتوبات خانه مبارکه دولت
 علیه ایران را در میاورید مردم از ترس دست برداشتن
 سهرت که افکار صد سال عقب گریخت اما ریسان
 با فی دکان سازی و شمع کجری ریزی و قد نعلند
 دیگر ریزی و عمر جبه خانه و جاق و نعلند
 دس جی با بنای کد ام را در ایران چندین است
 برای امتحان اعلام شود که هر کس نعلند صنعت را

خوب میداند دولت باد ما هر یک در آن دیده
 آن وقت رسید هر چه صفیانی سهرت همه
 دو لایه با صاحب صفت بنده یانه رفیق دارم
 جوهر کنه کنه یکند چه قدر خوب لاک دهن بشیره
 در کئی میزند که هیچ کس از مهر دخط در کئی که بشیه
 آنها میزنند تیر نیده بصفت که اگر علانی
 را از دوش شهوت بشاند خانت های بزرگ برای
 این بچاره ثابت کرده بطنی سید در دستش را برین
 سارا بجد قسم تقوم را جوابی یک نفر چاپ
 کند که اگر شبان روز را پست درخ ساعت بوی
 کسر تواند حالی کی از رود ساکنند جوابی طبع روز

جات انحصار بیکفرد داشته باشد ما هر چه درش نیچو
 مهر مویید تا نفس کثیر اعراج بله جوهر شسته
 در بیخ استعداد ما در ایران ضایع میشود جای کریم
 است اما خنده در صفت نیده در صد هزار دوست
 ارس کوساله های سامری که خود را بفضیله سواد و
 و تالیف مشهور کرده اند و بعد رنگ الایع ادراک
 ندارند بجد اجای کریم است خنده مجال نیده در نصب
 در دست نقل قدیم ایران بود حال علم دروسی هم
 بان ضمیمه شده است سارا بجد قسم کرده است
 در سطح دولت در هیچ تاریخ در زیر علوم بی سواد
 کرده است در زیر طباعات بی سواد نامه دا

ده نفر جان بکینند میسند طایر لفظه که دلیر بر رزق
 خود قطر شکر را در داده است مصنف واقع شود
 بچاره میرزا فدوی احمد جان کند دیگری صاحب
 کتاب مرآت البلدان بود که می گویند سواد هاری
 حکم اوج لبه حاضر است دلیر علم و فخر سجای
 اول اینکه در هر روزها در ح ص میسند
 تا نیا که سر جم همه بسویم تا نا اس که کتاب
 باسم من نوشته اند را بقا این کتاب را را بجای
 در ساده ام فضلا اینها را من نوشته اند حاس
 صاحبان معنی بهم از که از فلان خ میسند
 سادما اینکه طهار خواب بر منجم در در

و خود دهل خودی بدر خانه نشان داده بر یکدم نظری
 وجه ان نشان در شقیات خارج بر واضح است سجای
 یک مرتبه تبعه خارج بر دانه بخاران و تره اراده
 نقاب ایران دارند خریدند دستمال یکدانه
 اس دولت خوش دل شده تجدیدات غوا میسند
 کم کم قلوب را جذب میکنند اما دولت عاقل این
 پوشیک روزی یک وجب بلند میسند که بین
 یک عیت من است که از قعی جلا داد و تجدید میکنند
 بی امروز هر که سهر از خواب بلکه پشانی ارکان
 بریدارد اطله خون زبان است و جلیوس ورن
 اقلیدس نوکر ادب است بقرط چاکر اد ان کره نظر

ان پیره مهرال سبیل معفن با جبه بند و پیر این کلمی
 و سال لام الف لا و تعلیمی دسه به زلف و کفن با شنه
 خواب میرود در پس تحرر قلید س می نشینه خود را
 افلاطون زان میویند سه مرت که چاب هم سکند
 با به قندی عدی نه بکم و من یاب به ابه فنا ظلم
 علم رفت فخر رفت ارد رفت روز بازار کوش
 بریت و ساده رو که دو حاجت راز راه عاشق قرار
 دادن نه دین ماند نه ملت نه زهد نه تقوی نه سیرک
 معلوم است نه معنی نصرانی به تر از یهود مسلمان بدتر
 از نصرانی مجتهد دام انحراد عطا قمار از امام جمعه بی
 سح الاسلام دشمن زهد نه فدا ای تناسه نه سبزه

به اصف

به اصف صد ذرع طول عمایه است است ت عرق
 بجز در دور و عطا میکند تب جده باز است روز امام
 مسجد تب چه باز است روز و عطا دمالای منبر دانه
 صیام روز مسجد میرد نه تب زیر عنبر در بای طنبور
 خمس میدهند بار قصح میزدند بیار پس روضه سروده
 محض خنده روضه بخوانند محض اسم تعویذ بر میگویند
 محض تفریح صدقه میدهند برای شستوار رگه میدهند
 اگر یکی پیدا شود که دست از جان بویه داینها
 بگوید شاید اثری بکند تقرر میدود که امتحان داد
 نبود ان وقت فقه از سر است که راه خانهای
 آنها را گز میکند بر روضه و دیگر هم علاوه نمودیده

عمر علام سینه است

افلاطون دیگر هم رتبه دعوته پیدا نمود ای
 به نشد به رتبه ای بچاره ایران ای بچاره ایر
 برای بچاره ایران تا این طبع بپیر در کار است
 و صرف ناسنس خودی کار دانی رود علی
 زن فحبه در کار بیطربست خود خویش و علم
 ان در دستر مذکری پیدا کرده است در کوه چای
 طه ان میگردد و با یک بلند بگوید حرف حق
 سرتا میریزد او مرتب میگردد با وجود حضرت علی
 بان همه فضایر خطور مردم میر معویه بر حور پیدا
 پایه به بسند خطور معویه های فر علی راجع لفظه
 خود دار داده و چگونه این علمای بدم حمله ای

عمر و عاص را در تحت الحک خود بنیان کرده ام
 شوخ جانب فاشیح چه میفرماید با که متید شما
 با س صحبت علی میگردید کجا رفتید این صحبت با که شما
 میفرماید اردو بر زر درجه بالا رود همه زانی با است
 که کوشش میدید بر دم سر صحبت خود ان کی از علوم
 من علم اناس است یعنی علم حقوق
 شیح بره چه میگوید هر ساعت یک حبک پیدا کن
 کی از علوم من علم نفاسی کی علم مان خوردن کی از علوم
 من علم حبیبی است کی علم راه رفتن در پی اسم
 پیدا کن و هر چه بخواهر که علم دوست کا در شین
 علم لباس کا در شین علم خانه داری کردن علم حجاب

علم بول گرفتن علم تصدین علم خواندن علم حساب^{شن}
 علم شن علم ریز جا به پوشیدن علم ریز جا به کشیدن
 علم عتوه آمدن علم غمزه علم دل مردم را بردن علم^{خوردن}
 علم ریختن علم جامع کردن علم لواط دادن علم شرب
 خوردن علم جاروب کردن علم رفتن باین کردن
 علم نوکر داشتن علم خیاطی علم چهره زدن علم حسرت
 زدختن علم حمام رفتن علم سوار شدن علم باد^{تول}
 علم حبس کفس علم قمار کردن علم قسم زدن^{بجواب}
 یک کردن این علم با برایت بنامم همه را دارم^{سهلت}
 مقنن هم میتوانم باشم در هر یک کتابه مبوط موس
 در ابواب وصول و خروج و حصول همه را تحریر کنم
 که ده سال

در ده سال در رس خواندن همه را الیکوم فی فنی خیر همه را
 هم بعضی و انصاف به هر که همه هم محصرت و هم^{بصفت}
 اینها علم بائیت که هر که در شه نوکر شده باشد
 به حب ریاضت بگیرد مایه علمی را که فکر در آن کار برد
 و درین وقت پیدا کند دولت ان پسر باشد و کل
 نفسان صبر کردد و نمره دائمی داشته باشد خواهد^{حست}
 شوخ ان که است
 شیخ ان علم حدیثی است علم سب و علم عباد
 علم تکلیف الله بعد از اینها علم طبیعی در ریاضی هم^{حق}
 است ولی باید قیاس از همه علم میزان بشود که منطق
 باشد خواند که صحت و سقم قیاسات در وقت نیاید

نمیدانند باطله بسیار روی کار آمده است
 های ادم رو بسیار بیدار شده است در عفت راه عقل
 بر نشد چنانکه می بیند روی هم که خود را با بریت
 میدانند در معنی تک گویند پیش نیت هر چه در پی
 گویند قبول میکنند هر چه با بگویند قبول میکنند هر چه
 سخی گویند قبول میکنند هر چه کلین در مرقع صحیح
 المعقول و المعقول کراهه مهالهم میگویند قبول میکنند
 از همه بهتر این اوقات صوفی های یاده کوی چهر
 منده پرافاده برار قلعه ران بوق بند پنداره
 انها هم هر چه میگویند قبول میکنند اس قولها برای است
 که محک در دست در دست نیت اما اجماع است

اصی را جز (در سب پر دگی) که سه حرف است
 حقیقت ادب است نیتویه غافل که جز علم زبان علم گوئی
 دارد و با وجود علم زبان تخصص عامی است بهر چه حق
 ندارد و تعلق هیچ علم مردم بر ند اگر چه علم حساب
 بر ند طبعی باشد که با الفبه است تربیت با چه
 با هیات و بیان حقایق عفتیه و تکالیف
 شرح ان علم با هم که شما دارید و اسم برودیه نامه
 در دنیا و مملکت داری در ارد
 شرح عجب سهو بزرگ دامن گیر شما شده است در ک
 مشربان ننگم در بیان خودت بفرم
 شرح لغزیه

شیخ برای تعیین سوره چند نفر هندس و ترجم و حساب
 منصب میفرستم هر یک نهایت ساله بصد تو ان هم
 انهم با برات و حاله و صبر شدت مش ماه ار سال دویم
 گذشته است دارم شش صد تو ان ادله و در هر اس شانه
 بیدرد و بعد صدر اعظم بعد وزیر جنگ بعد سرتاج
 محمد در در حسه و قتی که حاب بکنم معلوم نموده که
 یک تو ان بعد ازین همه دونه که در ریال با در سینه است
 و توقع هم داریم با کمال شان در کت حرکت کند خواهد
 دلوانم و حده اد بهتر از فلان امرا طور باشد در
 مصیف رودنای طرفین باشد و بعد از برکتش هم باز
 سال بهان شان از کیه خود بخورد و خود حلال است

۱۱ هندس

اما هندس طرف مقابل بصد برادر ششصد برادر تو ان
 برایش میرسد که از شنیدن ان ارکان تجارت با برادر
 میشود در هر گاه از جمله مخارج این پولها کی استماله
 ما باشد ما این معنی که پنجاه برادر تو ان بعد با همه
 بگذار بکنقطه ان طرف تر سر صد تعیین شود ^{صلت} بعد
 که در سچو بر روی به لفظ هم دطن و خط تقسیم دیگر
 از اول و کمال تمهیدان و پارون و بوسیک و
 سولیزه در لفظ حساب نیده و پس کردن سر شده ^{کلاه} و
 یک دجی روی اورد بجه کرده و بر این اش دا
 چهار اینه کرده بجا میخورد و به لفظ بر پت شده ^{دست} و
 رد بر سینه صد سن خلای مکرک نرده حوا ^{کفت}

سهل باشد زبان محصری و این یک نقطه موجوده
 و نسخ با این ترتیب که هر حرف طرف مقابل
 به جهت سکرگشتی و تقار که بخلاف عهدیه رسیده باشد
 آن وقت که دولت خبردار شد مجلس عقول اولی^{یعنی}
 و در آن عظام و دستمان خانج رجوع میکند تا میشود
 کتابهای خیار را ردی قسم بریند ما بود دیگر بفرستند
 این ما بود هم یک نقطه دیگر چند برادر توان جوی
 بیاینه بر میگردد سه حد عین و جدیه و ایران ^{قدم}
 و حدی از مغان میاورد اصطلاح از حرفها علاوه ^{میشود}
 و بس تا برسد دردی این قافیه شود باز آینه
 ما بود دیگر یک پاره بود هر که رسد از دل رستم سخن
 کم

کم کم دولت مدقوق رد تحلیل برود و حول هم جوارش
 مرض حاره پیش مایند
 سوج و هماغه نظر بودیه از خواب بیدار شد پس بحکیمت
 شرح این قیل دردیها و حیات با ذوق و فخر
 واقع از اگر ذنوب و نام شربت از ضعف بخت
 و عدم عثمائی با حصول مذیب دست در آمدن
 ناشر شده است و همه ثمره این تحفیم علم و شیوع
 بیمنون با اینها در کمال هیات دارن میان رقص علم خدا
 پرست و تعلق ساطین بر کلیه و عدم عیب و تحریر تعداد
 شرح پس خطور در کتبها که دین مداره کارشان نیست
 شرح دین مداره یعنی چه دین تو را مداره یا هیچ مداره

در هر صورت شعور و پول داره بخدا قسم از شما صر که تو
معلم را تقه ای خود در داده از چرنا و کارها
هرگز از خود ذکی سنده نیتود

توخ جاب شج ساکه در کئی ندیده ایه کای بورنه
معلم نفسی تعلیم داده تده سچو سید دکا هر ادم کال
نفسی مارس دکای رزق بعون میفرسید ما هر ذکی
که دیده ام ہیں که از عتایدش میپرسم و جوابی رها
برهان میوم مر نم اقرار هیچ چه دارد

سج خون سچو حالے تا کرده اند که هر چه ایها سگنه
هان است لنداد میطور زرمه چر نرسنه

توخ ما پر ستم در کئی با ارزوی هو او زری می کرده
که

کهه میرنده کشتی بخار و ملکت میازند مال بخود نصب کرده
میرند در شب حطی تعبیه کرده سچو سچو لغاتر حوب مکنند
ولت هم بسیار ضایع انهارا تجد میکند اس است که
ما هم به اختیار میوم هر چه از ایشان میونم ما چاره
میکنیم ہیں است که میسود فرمود

سج ایها که شمدی عمه دلیل است که نایه عتاید
کامل داشته باشند زیرا که همه را در پی اس جهان
بوده اند بطوریکه هیچ ما جوت هر وجه اند و علم
خدا شناسند نفس شناسند و عقل شناسند و سبب عتاید
شناسند عبادت ماری و بند کردن فارسی است
بخار اکل ما لغاتش که مسلم همه است دین است

ملکه یکی از روسای کفار و بدعت گذاران بود اما
 از صنایع آنها بدش نیاید چه حسی بقایه دار
 دارا آنها گذشته استخاصی که تا نوزده با و چارها
 شده اند عوام الناس آنها بتنه یعنی با یکدیگر
 یا کالکه ساز ما عکاس است بجا مثلی فاطمه

توح ان شتر سفید تویم

شتر مسلمان در روز رمضان شسته بود بر بای مجورد
 یهودی پیدا شد گرسنه بود با او شتر یک شتر مسلمان
 حوریت عذرش را بخواهد گفت مگر نه این پشم
 مسلمان است چرا ایسجوری گفت غصه مخورم در یهود
 شتر توام در مسلمانها حال بر گاه کسر دارد آینه

ادل کس را که مر بسید راه دار است بعد در بازه بان
 دکاشته مگر که دست باز و فروش پشم از اینها
 گاه از عقیقه اسلام بر سینه چه خوانند شود از اینها
 قدری بالاتر میروم اراقایان اینها سلا از فلان
 بر سینه حشر و شرحت است باز اگر حق است چه دلیل
 داری بین چه حکمیت اراد خوانند شفت اگر
 سائل ادم کم تجربه و تجارت اخوی خوانند تقص
 میکند که دین اسلام اینها بود که از سید پیدایشند
 توح این چه حسی بسله دارد

سهم منگوم نوکه با از دره آینه مردن کله آینه
 این نوزیه با که می غیر ما کسبه ما در دها و کوس

و بی دین با ی در کی با استند اینها هر چه بصلف
 خود که علم زبان و بدنه و عکاسی اراں جمله است
 اگر کشند ضرری ندارد که شخص بشود ان هم با
 شرط که در فی خود خوف نبرد مگر اگر بندگان است
 در باب عکاسی هر چه بگوید نامعقول است هیچ
 ندارد مگر اسک عکاس هم باشد

سخن اگر بخواهم بدانم در کتبها چه نه هر داره حکیم
 شیخ ادلا تو مذمت خود را از روی علم کلام اگر
 درست فهمیده و با دلیر در بیان محکم کرده است
 بخواهر سری هم در مذمت اینها کرده است اگر چه
 وقت است ولی شاید ضرری نداشته باشد در
 کتاب

کتاب با در مذمت نوشته اند بهت یاد بخوان
 شرح دعا در نصیر مذمت با هم کتاب نوشته اند
 سج هر چه سکون واقع است و هر چه از عذر واقع
 بگویم ملل تهستان کتاب سوره است و بیان ملامت
 و اصل هم گوید اگر کبری است اینهم کتاب است
 اینها را جاب کرده اند عقاید استعده هم سوره است

سخن یعنی در کی هم عقاید دارد
 شیخ عجب صحیحی است که بیداری مگر در کی از امت حضرت
 معیر نیست اینها هم تدبیر دارند مقدس دارند
 آنها چون دولت آنها ارادی است بی مذمت با
 خود را با آنها میسندند و بهر عامر هم که شبهه پیدا

میکند بے پردا بگوید پس امر در کتاب دیدم موسوم
 بکشف الدمار صبر از آنکه کتب حکیم الهی را کتب
 اهل بیس نوشته است هر یک نام یکی دنیا و دار سر کرده
 و در دار سلطه سن بطرز بدیع سه هزار دینار و چهار
 دینار سحر طبع نموده اند در آن کثیر احوال و صحت
 معجزات بی اسه است در حق مطالعه آن کتب گمان
 آن کورهای نواده بقدر در یکی دس بیست و شش
 عدت دس برتر داد است ساله در حقیقت کار در
 حالت دوا الهیانی در ششم اسم ابراهیمه حقیقت ماها
 رقص گوید صحت شرح که باین جا رسید جوانی در
 مجلس نشسته و او را در سعادت از جن ادلاج بود
 دانا

و آثار نجابت از اطوار ادوا صبح در صین شنیدن
 کلمات علامت تا شر از رنگ او پدید آید یک دفعه
 بے اختیار شد انگ از چشمش جویدن گرفت دست
 کرد و دستمال کردنش را کند انداخت هر فوراً
 حواست زلفی را که از بر رویش برزاد تا او یک
 لعنت بجا در راه و طریقت رفعا کرد ما کمال
 مذمت قسم های مغلظه خورد که رقم دست این
 این برستیها شوم کار دیگر پدید آید و سچ کار
 بهر آنکه صغر علم نیت بر پدر هر چه بد باز و حیدر
 دوزن رودش دگوش بر است لعنت
 شوخی که رئیس آنها بود برکت دبا کمال شد که

دستمال کردن بچشم نشان حلت جواب چه امر کردی
سخ جواب داد نشانکه مثل صلب است در شکل
چه احترام دارد

سخ رس گفت صلیب کدام است

سخ شکل دار حضرت روح به دکنه خستیا صلیبا
بان فرمود

توخی دگر هم گفت پس ای که من دارم صلیب است

سخ فرمود علی و عجب این است که تلفظ نیستند

یک دفعه مرستیبه ظاهر ادا طنا نوزنه سر

داریه همان دستمال کردن بهم که شما داریه بگفتی

صلیب است محض لفظه بحال فر شکی بعضی کارها

بکنند

بکنند و خبر ندانم چه بکنند

سخ بطور لفظه است

سخ فرحیکه مثلا در دکنان هوا در نهایت سرد است

است از روی با حاری پوشند تا در ایران اگر چه

هو اجسلی گرم بود پوشید دستک میخیزد که وقت

راه رفتن حق حق کند با های خود را دائم در حس

کلاه بیداریه اسس سردار بر با قصای قسمت خود

بدون دکه میازند تا با با وجود اسکه تلفظ سر

داریه که چند بار دست بالا کرده بگوید دکنه

بیداریه وقت و صور میانه عطران وقت

با بکنند جهت گفتن کلاه مارک ماهوتی را از

اندک عرق یا ترشح آب وضو باید انداخت دور
 مضمیت نمیده دو دستی جعبه اند لباس اعلی کار را
 برای تسهیل امر کوتاه کرده اند شما حتی در راه
 هم ارا پرستن میکند قسم اهنر برای خط اهنانت
 شما با اهنانت خط ابرانی میوسید خط خودتان اردت
 سیرود میر ما کولات به مره یا کیف دارند برای
 یافت شدن ما کولات خوب است نزد اهنانت
 شما در ایران نمیت کده ردغن خو چکل سجودید
 بعض اسم دکنی که این سوپ است شلایا فلان
 زهر مار و چون در عبادت خود ما مورد در آن
 نشستن نمیتند شلوار با را برای اسکله رودت است
 کند

کرچکد

کند تک کرده اند شما از اهنانت تک تر میوشید
 و برای حالت تسهید در نماز نشینید این است بترکه
 و در مسکنام سجده از عصب مثل فایهای بر سلا
 مورد مصحکه واقع میزند زهنای ایران مساحت
 شما دست از عصب شستند نزدیک است نزد
 که تا هر لباس رودده های خود در شان اهنانت
 اخر هر مملکی قصصای دارد و تبعه هر دولتی یک
 دارد رفین مسکله جاب تیج چند آن
 از میقوله شمره که شوخ دکمره بچھیت برده پس
 ارا چهار تیرا دست به امن تو برود
 آن شوخ که بر کمر اهنانت بود بنا کرده است خستیا رانه

برعاش کردن که این چه شوه صحبت است باد
 که بطور جوف میرسد که تا از این مدت و اعط
 در شد و نظام الدین و عماد الدوله فرار داده است
 بسا چه رسیده است که اسرار پیمان کشید ختم کوس
 مردم را با بر کشید من چندین بیکار کار مخصوص ما
 داده تا در کج حال کرده بودم اس و نفر بوده که
 و قریباً تا کرد با از مدرسه پر دل بیامده حمان
 را بر از طراد دست میگردند بر از جمع کشیدم
 تا رضی شدند در دایب برم برای یکی از بر کانی
 پنجاه تومان بن ضرر زدی از جارجو نیست
 و گفت رفتم که رفس در سرب مدرسه راجع دارم
 بعضی

یقین بدان ار شدت ذاق اینها را تا حال کمال
 خواهند نمود پس که صحبت ماں های نازک کشید
 یک دفعه دست رفیق خود بسینه ام از خوب حتم
 دیدم که قلاب روزه است کبابی صحیح که بر سنگار
 دستاره بود حاضر کرده بودند هادوم بخورد
 بعد لباس رسم پوشیدم در سینه نشسته راهم
 انه که پیش او کفتم در سینه ساریت
 با تمام رسید ترجمه مجلس شیخ و شرح از سر مجلس که
 (ها سکر جارجو دیگر) در سیاحت و احوال
 نوشته است

کتابهای که سیاح مذکور نوشته است از آنهاست

ادل شیخ و شوح

دوم مجلس فاتحه بعلم

سیم در تبصر خواب های که امروز در ایران می شنید

چهارم در مذمت عبده چشم بندی که در لای عوام

پنجم کتابچه که در حقیقت عهد نامه با نوشته شده است

ششم در شوح طائفه با پی حقیقت مذمت علی ارکان

هفت

هفتم کتابچه دیگر در علوم مر که هم بنامانده و خود

انها از میان رفته است

هشتم ذکر نامه ناصر خسرو که در تیسکه منقول است

نهم

نهم کتابچه دیگر در بے اعتباری کتب و دلائل باری ^{عنها}

دهم کتابچه دیگر در تفسیر نجاس الاهی بوسیله

صد در اناس و بیان حالت معلین و حساب های که

مشهورند و مطالبی با دلائل آنها که در خانه

ایمان و دولت شمولند و سان اسکندر سلطان ^{نشد}

یازدهم کتابچه دیگر در باب قهقهه و هرزگی ^{عنها}

که در این چند ساله پیدا شده است

دوازدهم کتابچه دیگری در خیالات اگران

والوار موسوم به نفوذ بالله من غضب ابحار

تمام شد در ساعت چهل و پنجم از روز ده شنبه

سرد و هفتم ماه دی پنجم در سال سلفی از تاریخ که

۱۱۳۵

۱۰۲

بید خودم بعد الراجی مار تو الکرچی نے دار السلطه
جزیره داق ۱۵۷۶۴۴ قبر از حجت نبوی

و السلام ؟

نام شد کتاب شیخ و شوخ که از رژی صادر است
ب تاریخ روز جمعه یازدهم شهر ربیع الثانی بسم رب رح
جزای قوی شیر ۱۳۲۵ بید اقل بحاج احمد الا
صفحه‌ها چون در کمال استعجال تحریر یافت نمیشد
که اعلاط و سهواً از ابدیه عفو در عماض ملاحظه

الماس دعا دارم ۱۳۲۵

۱۳۲۲

۱۳۲۲

کتابخانه
مجلس